

รายงานการพิจารณาศึกษา

เรื่อง การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลาง
และขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาต
เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต

รายงานการพิจารณาศึกษา

เรื่อง การส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พำนักขนาดกลางและขนาดเล็ก
ที่มีใช้โรงแรม ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต

ของ

คณะกรรมการพิจารณาการศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริม
ผู้ประกอบการ SMEs

ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

สำนักกรรมการ 1

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

ที่ สว ๐๐๐๙.๐๙/ (ร ๑๓)

วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง รายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก
ที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต
กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) วันจันทร์ที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๗ ที่ประชุมได้มีมติตั้งคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภาตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๗๘ ซึ่งคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา เป็นคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภา เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทบกิจการ พิจารณา สอบหาข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการพาณิชย์และการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การอุตสาหกรรม การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจเพื่อสังคม วิสาหกิจชุมชน เขตเศรษฐกิจพิเศษ ความสามารถในการแข่งขันและการเจริญเติบโตทางอุตสาหกรรม รวมทั้งการจัดการสิ่งแวดล้อมภาคอุตสาหกรรม และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคณะกรรมการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายวิวัฒน์ ไกรพิสิทธิ์กุล	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายเอกชัย เรืองรัตน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายนิพนธ์ เอกวานิช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นางรจนา เพิ่มพูล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นางสาวดวงคุณ ทรงธรรมวัฒน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๖. นายสหพันธ์ รุ่งโรจน์พาณิชย์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๗. นายพลวัต ต้นศิริ	เลขานุการคณะกรรมการ
๘. นายพิชาญ พรศิริประทาน	รองเลขานุการคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๙. นายอภิชา เศรษฐวรารช	รองเลขานุการคณะกรรมการ คนที่สอง
๑๐. นายชวพล วัฒนพรมงคล	โฆษกคณะกรรมการ
๑๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นพดล อินนา	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. นายปิยพัฒน์ สุภาวรรณ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๓. นายสุนทร เชาว์กิจคำ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๔. นายธนภัทร ตวงวิไล	กรรมการ
๑๕. นายนครเศรษฐ์ ปรัชญากร	กรรมการ
๑๖. นายวิเชียร ชัยสถาพร	กรรมการ
๑๗. นายวิริยยุทธ สร้อยทอง	กรรมการ
๑๘. นางสาวนันทนา นันทวโรภาส	กรรมการ

บัดนี้ ...

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้ดำเนินการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้
ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” เรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาเรื่อง
ดังกล่าวต่อวุฒิสภาตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๙๘

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบและนำเสนอรายงานของคณะกรรมาธิการต่อที่ประชุม
วุฒิสภา ต่อไป

ลงชื่อ วิวรรณ ไกรพิสิทธิ์กุล

(นายวิวรรณ ไกรพิสิทธิ์กุล)

ประธานคณะกรรมาธิการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม
วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

(นายพนรินทร์ ไทยदार)

ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมาธิการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม
วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวนิรมล ดวงดาว)

ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมาธิการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม
วุฒิสภา

สำนักกรรมาธิการ ๑

ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมาธิการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม

โทร ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๖๐ - ๑

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : senate๖๗ceci@gmail.com

สุหชา

พิมพ์

ชนิกานต์/ไพเราะชาน ๑

นพรินทร์

ชาน ๒

คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

นายวิวรรธน์ ไกรพิสิทธิกุล
ประธานคณะกรรมการ

นายเอกชัย เรืองรัตน์
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่หนึ่ง

นายนิพนธ์ เอกวานิช
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่สอง

นางรจนา เพิ่มพูล
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่สาม

นางสาวดวงคุณ ทรงธรรมวัฒน์
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่สี่

นายสหพันธ์ รุ่งโรจน์พาณิชย์
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่ห้า

นายพลวัต ดันศิริ
เลขานุการ
คณะกรรมการ

นายพิชาญ พรศิริประทาน
รองเลขานุการ
คณะกรรมการ คนที่หนึ่ง

นายอภิชา เศรษฐวรารธ
รองเลขานุการ
คณะกรรมการ คนที่สอง

นายชวพล วัฒนพรมงคล
โฆษกคณะกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นพดล อินนา
ประธานที่ปรึกษา
คณะกรรมการ

นายปิยพัฒน์ สุภาวรณ
ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ

นายสุนทร เชาว์กิจคำ
ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ

นายธนภัทร ดวงวิไล
กรรมาธิการ

นายนเรศรฐ์ ปรัชญากร
กรรมาธิการ

นายวิเชียร ชัยสถาพร
กรรมาธิการ

นายวิรุยทุธ สร้อยทอง
กรรมาธิการ

นางสาวนันทนา นันทวโรภาส
กรรมาธิการ

คณะอนุกรรมการ

พิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs

นายนิพนธ์ เอกวานิช
ประธานคณะอนุกรรมการ

นายสหพันธ์ รุ่งโรจน์พงษ์
รองประธาน
คณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง

นายพิชาญ พรศิริประธาน
รองประธาน
คณะอนุกรรมการ คนที่สอง

นายอภิชา เศรษฐสุวรรณ
รองประธาน
คณะอนุกรรมการ คนที่สาม

ว่าที่ร้อยตรี สมาน ทาโคตร
อนุกรรมการ

นางสาววิมลกานต์ โกสุมาศ
อนุกรรมการ

นายปวิณ นราเมธกุล
อนุกรรมการ

นางสาวพิชรดา นวกะวงษ์การ
อนุกรรมการ

นายพศุฒิมงคล เกตุปัญญา
อนุกรรมการ

นายอติพงษ์ หิรัญเรืองโชค
อนุกรรมการ

นางอร่ามศรี อากาศกุล
อนุกรรมการและเลขานุการ

นางสาวสุหสา ชวลิตปรีชา
อนุกรรมการ
และผู้ช่วยเลขานุการ

นายวีเชิร เจนตระกูลโรจน์
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นายรองเพชร บุญช่วยดี
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นางห้สกาญจน์ กิงคารวัฒน์
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คำนำ

ปัจจุบันปัญหาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กในจังหวัดภูเก็ตที่ยังไม่สามารถจดทะเบียนในการประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมให้ถูกต้องตามกฎหมายได้ อีกทั้งยังมีพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ใช้บังคับเพื่อกำหนดมาตรการในการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว แต่ยังคงพบว่ามีผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กจำนวนมากที่ยังไม่สามารถจดทะเบียนการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กได้ ประกอบกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีมาตรการในการช่วยเหลือ สนับสนุนและส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กได้อย่างไม่เต็มที่

ดังนั้น คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา จึงได้เล็งเห็นถึงปัญหาและอุปสรรคในการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก จึงได้จัดทำรายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” โดยคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา มีความมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้ จะเป็นข้อมูลสำคัญในการแก้ไขปัญหาในการขอรับใบอนุญาตที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กให้สามารถประกอบกิจการได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งจะส่งผลให้ภาครัฐสามารถจัดระเบียบการประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กและรองรับการท่องเที่ยว สามารถควบคุม ตรวจสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งมุ่งหวังที่จะนำเสนอข้อเสนอเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอเชิงนโยบายและข้อเสนอเชิงนิติบัญญัติที่เป็นประโยชน์กับผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหา การกำหนดนโยบายและวางกลไกที่เหมาะสมสำหรับการช่วยเหลือ สนับสนุนและส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กอันจะนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป

คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	จ
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ช
รายงานการพิจารณาศึกษา	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	16
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	16
1.4 วิธีการดำเนินการศึกษา	17
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	17
1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	17
บทที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหาเพื่อกำหนดแนวทางการส่งเสริม	
2.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พัก ขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม	19
2.1.1 กฎหมายว่าด้วยโรงแรม	19
2.1.2 กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร	19
2.1.3 กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง	19
2.1.4 กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม	19
2.1.5 กฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่จะใช้ ในการประกอบธุรกิจโรงแรม	20
2.2 วิเคราะห์ปัญหา/อุปสรรคในการยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พัก ขนาดกลางและขนาดเล็กของจังหวัดภูเก็ต	24
2.3 สรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม	26
2.4 กระบวนการขับเคลื่อนเพื่อขออนุญาตประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลาง และขนาดเล็กในจังหวัดภูเก็ต	27
2.4.1 กระบวนการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	28
2.4.2 บทบาทและการดำเนินงานของ “คลินิกให้คำปรึกษาและ กลั่นกรอง (Clinic – Checklist)	29
2.4.3 สถานการณ์และความคืบหน้าในการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาต ประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก จังหวัดภูเก็ต โดย “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)”	31

2.4.4	ประเด็นปัญหาในการขับเคลื่อนการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	32
2.5	การวิเคราะห์ขั้นตอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต	40
บทที่ 3	บทสรุปและข้อเสนอแนะ	
3.1	บทสรุป	47
3.1.1	ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	47
3.1.2	ขั้นตอนการดำเนินการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม	48
3.1.3	ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ต	48
3.2	ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กได้รับใบอนุญาต ในจังหวัดภูเก็ต	50
3.2.1	ข้อเสนอเชิงปฏิบัติ	50
3.2.2	ข้อเสนอเชิงนโยบาย	50
3.2.3	ข้อเสนอเชิงนิติบัญญัติ	51
ภาคผนวก		53
ก.	ตั้งคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา	55
ข.	คำสั่งอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs	57
ค.	พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	59
ง.	พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	61
จ.	พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562	63
ฉ.	กฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวม จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558	65
ช.	พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561	67
ซ.	ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567	69

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1-1	แผนที่กลยุทธ์ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน	4
ภาพที่ 1-2	แผนที่กลยุทธ์ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้	6
ภาพที่ 1-3	กรอบการฟื้นฟูอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยเพื่ออนาคตที่ดีกว่า (Build Back Better Future Tourism)	8
ภาพที่ 1-4	ห่วงโซ่คุณค่าของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	11
ภาพที่ 1-5	รายงานภาวะเศรษฐกิจการคลังจังหวัดภูเก็ต เดือนกันยายน 2567	15
ภาพที่ 1-6	สมมติฐานผลที่คาดว่าจะได้รับหากโรงแรมขนาดเล็กได้รับใบอนุญาตถูกต้อง	15
ภาพที่ 2-1	การขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม	20
ภาพที่ 2-2	กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดลักษณะอาคารประเภทโรงแรมในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	21
ภาพที่ 2-3	การนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม	21
ภาพที่ 2-4	การแก้ไขกฎหมายสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรม	23
ภาพที่ 2-5	สรุปประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน (4 อาคารหลัก)	25
ภาพที่ 2-6	สรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม (บันได 7 ขั้น)	27
ภาพที่ 2-7	คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)	28
ภาพที่ 2-8	กระบวนการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	29
ภาพที่ 2-9	คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)	30
ภาพที่ 2-10	สถานการณ์และความคืบหน้าการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	32
ภาพที่ 2-11	ประเด็นปัญหาหลักการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	32
ภาพที่ 2-12	สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน)	34
ภาพที่ 2-13	สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องการตีความข้อกฎหมาย)	35

ภาพที่ 2-14	สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องขนาดและระยะห่างระหว่างอาคาร)	36
ภาพที่ 2-15	สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องภายนอกอาคาร)	37
ภาพที่ 2-16	สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องภายในอาคาร)	38
ภาพที่ 2-17	แนวทางการแก้ไขปัญหาและข้อเสนอแนะ	39
ภาพที่ 2-18	ขั้นตอนการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม	42

บทสรุปผู้บริหาร

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) ได้เล็งเห็นความสำคัญในการพลิกฟื้นการท่องเที่ยวเพื่ออนาคตที่ดีกว่าสำหรับทุกคน การท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในนโยบายที่รัฐบาลให้ความสำคัญ เพราะเป็นแหล่งที่มาสำคัญของรายได้ โดยในปี 2568 ตั้งเป้าหมายที่จะสร้างรายได้ให้เพิ่มขึ้น 7.5% ตั้งเป้าหมายรวมไว้ที่ 3.4 ล้านล้านบาท ส่งเสริมให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็น 1 ใน 8 เสาหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย โดยมุ่งหวังให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาค (Tourism Hub) ปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมนโยบายดังกล่าว คือ ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ทั้งโรงแรมขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก รวมทั้งธุรกิจให้เช่าที่พักที่ไม่ใช่โรงแรมในทุกภูมิภาคของประเทศ จากข้อมูลพบว่า หน่วยงานที่ให้บริการที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กไม่มีใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากในทุกภูมิภาคของประเทศ

สถานการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีฉายาว่า “ไข่มุกแห่งอันดามัน” ในปี พ.ศ. 2567 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามามากกว่า 13 ล้านคน มาจากทุกชาติ ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึง 4.4 แสนล้านบาท (สูงเป็นอันดับ 2 รองจากกรุงเทพฯ) มูลค่าเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต หรือ GDP ชัยบสูงถึง 2.51 แสนล้านบาท หรือเป็นรายได้ต่อหัวประชากร 428,351 บาท/คน/ปี อัตราการเติบโตของ GDP ของจังหวัดภูเก็ตจึงมากกว่าของประเทศไทย สิ่งที่สำคัญและเป็นกลไกในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต คือ โรงแรมและที่พักขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งเปิดให้บริการ 6,000 แห่ง มีใบอนุญาต 940 แห่ง ไม่มีใบอนุญาต 5,060 แห่ง สมาคมที่พักภูเก็ต 250 แห่ง และโรงแรมขนาดเล็ก 250 แห่ง จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการโดยไม่ได้รับอนุญาตมีจำนวนมากกว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตอย่างถูกต้องหลายเท่า ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมทางการค้า ทำให้ส่วนแบ่งทางการตลาดของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ได้ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย สูญเสียไปให้กับผู้ประกอบการที่ฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งมีต้นทุนที่ต่ำกว่า และปัญหาที่สำคัญคือ ความปลอดภัยของผู้เข้าพักที่ไม่มีการควบคุมและตรวจสอบด้านมาตรฐานที่พัก รวมถึงการควบคุมและตรวจสอบด้านการรายงานทะเบียนผู้เข้าพัก ส่งผลต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริโภคและประชาชน ตลอดจนส่งผลให้ภาครัฐสูญเสียรายได้จากการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากการประกอบธุรกิจโรงแรม ซึ่งถ้าผู้ประกอบการเหล่านี้ได้รับใบอนุญาต จะทำให้การจัดเก็บภาษีของภาครัฐเพิ่มขึ้น และ GDP จะเพิ่มสูงขึ้นด้วย จำนวนนักท่องเที่ยวกว่า 20,000 คนต่อวัน สร้างรายได้ 3,241 ล้านบาทต่อปี รัฐจะมีรายได้เป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม ประมาณ 226 ล้านบาทต่อปี มีการจ้างงาน 5,000 คน และสร้างรายได้ส่วนหนึ่งไปยังเศรษฐกิจฐานรากที่เกี่ยวข้อง อาทิ ร้านอาหาร รถรับจ้างสาธารณะ นวด สปา เครื่องนุ่งห่ม อีกด้วย

ปัญหาที่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก ไม่สามารถจดแจ้งขอใบอนุญาตได้ ทั้งที่กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารที่ใช้ประกอบการธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2566 ได้ผ่อนปรนเกณฑ์ ข้อกำหนดให้ธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กที่มีการใช้อาคารประกอบกิจการมาก่อน วันที่ 18 สิงหาคม 2559 สามารถปรับเข้าสู่ระบบที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ แต่ทั้งนี้กรอบระยะเวลาของการบังคับใช้จะสิ้นสุดลง ในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 ความล่าช้าส่วนหนึ่งเกิดจากประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 ซึ่งเพิ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2567 รวมทั้งปัญหาขั้นตอนและการตีความตาม กฎหมายของเจ้าหน้าที่รัฐในการบังคับใช้กฎหมายหลายฉบับจากหลายหน่วยงาน อาทิ พระราชบัญญัติ โรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความล่าช้า มาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้ตระหนักถึงปัญหา และเห็นความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่ได้รับใบอนุญาต จึงได้จัดทำรายงานการศึกษา เรื่อง การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้ โรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว ในระดับประเทศและระดับโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน แนวคิด ที่มา สภาพปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่ไม่มีใบอนุญาต รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์แนวทางในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลาง และขนาดเล็กที่ได้รับใบอนุญาตเพื่อเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยบูรณาการความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน และเพื่อหาข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

คณะอนุกรรมการฯ ได้ร่วมประชุมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการ โรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก เป็นการสะท้อนสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข รวมทั้งลงพื้นที่ เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคจากผู้ประกอบการ ในการยื่นขอรับใบอนุญาตฯ ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต นอกจากนั้น ยังได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กรมโยธาธิการและผังเมือง เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดของ กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาฉบับนี้ สามารถ วิเคราะห์หารูปแบบและแนวทางในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก ได้รับใบอนุญาตของจังหวัดภูเก็ต จากประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยโรงแรม ประกอบด้วย พระราชบัญญัติ โรงแรม พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจ

โรงแรม พ.ศ. 2551 และประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาขอใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรม ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2552

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ประกอบด้วย พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2559 กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2564 และกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง ประกอบด้วย พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 กฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวม จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 พ.ศ. 2558

กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2560 (ขยายอายุบังคับใช้ 2 ปี) และประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567

กฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินในการใช้เพื่อประกอบธุรกิจโรงแรม ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายที่ดิน พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 และกฎกระทรวงการจัดหาประโยชน์ที่ราชพัสดุ พ.ศ.2564

2. ขั้นตอนการดำเนินการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม นอกจากจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับแล้ว ยังมีกระบวนการตรวจสอบหลายขั้นตอนจากหลายหน่วยงาน อาทิ โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานที่ดินจังหวัด รวมทั้ง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ทำให้เกิดความล่าช้า และเมื่อแต่ละหน่วยงานพิจารณาความถูกต้องของเอกสาร/หลักฐานแล้ว จะต้องส่งต่อให้คณะกรรมการกลั่นกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ของจังหวัด จำนวน 13 คน ลงพื้นที่ตรวจสอบ ก่อนส่งผลการตรวจสอบให้นายทะเบียนโรงแรม ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

3. ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชนในจังหวัดภูเก็ต พบว่า จุดเด่นที่น่าจะนำมาใช้เป็นต้นแบบของการแก้ปัญหาเบื้องต้นให้กับผู้ประกอบการ คือ ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชนในการจัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist) “ โดยภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) ร่วมกับผู้เกี่ยวข้องที่มีส่วนในการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมของภาครัฐในการให้คำปรึกษาและแนะนำ รวมทั้งจัดทำแบบรายงานตรวจสอบ/กลั่นกรอง (Checklist) เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการจะต้องนำไปยื่นเพื่อขอรับใบอนุญาตฯ ตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสื่อสาร/แนะนำ และรวบรวมจัดทำฐานข้อมูล สถาปนิก วิศวกร และบุติกฎหมาย ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ดีในการร่วมมือกันในการแก้ปัญหาเพื่อให้

ผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตฯ จำนวนเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังพบปัญหาในการตีความของบางหน่วยงานในการนำกฎหมายที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ กฎกระทรวงฯ ที่มีการก่อสร้าง/ต่อเติม/ตัดแปลงอาคาร ให้ผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาตฯ โดยมีสัดส่วนของที่ว่างน้อยกว่าข้อกำหนดไว้ ในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2529 และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2532 ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้มีการออกข้อกำหนดยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 แล้ว ซึ่งในการนี้ทางคลินิกฯ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐกำลังดำเนินการทำหนังสือแจ้งปัญหาดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้พิจารณา ซึ่งส่งผลให้เกิดความล่าช้าต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตฯ โรงแรม ภายใต้เงื่อนไขตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2-4) ที่มีกำหนดระยะเวลาถึง วันที่ 18 สิงหาคม 2568 นี้

จากประเด็นดังกล่าวข้างต้น คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภามีข้อเสนอแนะให้จังหวัดภูเก็ตดำเนินการบูรณาการการทำงานร่วมกัน โดยจัดตั้งหน่วยงานเป็น “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ในลักษณะการให้บริการแบบ One-Stop Service เพื่อรวมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาปฏิบัติงานร่วมกันทำหน้าที่ พิจารณาข้อกฎหมาย จัดทำขั้นตอนการปฏิบัติ จัดทำรายละเอียดเอกสาร กำหนดระยะเวลา การพิจารณาในทุกขั้นตอน เพื่อให้การตรวจสอบเป็นมาตรฐานเดียวกัน และจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) อย่างเร่งด่วน เพื่อสร้างความเข้าใจในการพิจารณา/วินิจฉัยข้อกฎหมายที่ถูกต้อง ให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต แต่งตั้งคณะทำงาน/หน่วยตรวจสอบอาคาร โดยมุ่งเน้นในเรื่องสำคัญ คือ การติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย การรับรองหน่วยน้ำหนักรบรรทุก/โครงสร้างอาคาร การจัดทำรายงาน COP. + การติดตั้งบ่อดักไขมัน การแก้ปัญหาความล่าช้าในการตรวจสอบ ของคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่มีจำนวนมาก จากหลายหน่วยงาน ควรจัดทำแผนการตรวจ/การลงพื้นที่ ในแต่ละเดือนให้คณะกรรมการได้รับทราบและปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดไว้ ก็น่าจะทำให้เกิดความรวดเร็วมากขึ้น

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในเรื่องดังกล่าว โดยเสนอให้กระทรวงมหาดไทยบูรณาการความร่วมมือกับกระทรวงที่เกี่ยวข้องในการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินการเพื่อผลักดันให้จัดตั้ง “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตโรงแรมและที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ในลักษณะการให้บริการแบบ One-Stop Service ให้เกิดขึ้นในทุกจังหวัดร่วมกันจัดทำคู่มือเพื่อกำหนดขั้นตอนการทำงาน (Work Flow) ที่มีการระบุผู้รับผิดชอบ และกำหนดระยะเวลาการอนุมัติ/อนุญาต ไว้ในทุกขั้นตอน พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเผยแพร่คู่มือดังกล่าวในทุกช่องทางของการสื่อสาร รวมทั้งกำหนดตัวชี้วัดการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicator: KPI) ของ “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตโรงแรมและที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ที่สามารถประเมินผลออกมาเป็นตัวเลข/จำนวน/ปริมาณ ได้อย่างชัดเจน และจังหวัดจะต้องรายงานให้ต้นสังกัดได้รับทราบปีละ 2 ครั้ง เป็นอย่างน้อย มีการพัฒนาระบบ e-Licensing สำหรับการขอรับใบอนุญาตโรงแรม

พัฒนาแพลตฟอร์ม “Smart Licensing” โดยเชื่อมโยงข้อมูลกับกรมที่ดิน กรมโยธาธิการและผังเมือง และสำนักงานสิ่งแวดล้อม สามารถยื่นขอใบอนุญาตโรงแรมและติดตามสถานะออนไลน์ ได้จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายโรงแรม กฎกระทรวงและมาตรฐานการตรวจสอบอาคาร เพื่อลดปัญหาการตีความกฎหมายที่แตกต่างกันในแต่ละจังหวัด

ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ นั้น มีข้อเสนอให้ จัดทำ “กฎกระทรวงกฎกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2568 เพื่อขยายระยะเวลาการดำเนินการในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 ที่จะหมดอายุ ในวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2568 ไปอีกอย่างน้อย 4 ปี พิจารณาออกกฎหมายว่าด้วยโรงแรมฉบับใหม่ ให้ความยืดหยุ่น ในการขอรับใบอนุญาตฯ สำหรับที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กทดแทนฉบับเดิม คือ กฎหมายว่าด้วยโรงแรม พ.ศ. 2547 ที่ถูกใช้อย่างยาวนาน รวมทั้งให้อำนาจ “คณะกรรมการ/คณะทำงานในระดับจังหวัด” ออกกฎระเบียบ/ข้อกำหนดในการพิจารณา/ให้ความเห็นชอบต่อการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม เป็นรายกรณี

รายงานการพิจารณาศึกษาฉบับนี้ จะใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานให้กับจังหวัดอื่นนำไปพัฒนาในจังหวัดของตนเอง แต่ที่สำคัญที่สุด คือ กระทรวงมหาดไทยจะต้องเร่งดำเนินการขยายระยะเวลาการดำเนินการในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 ที่จะหมดอายุ ในวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2568 ออกไปก่อนจะสามารถแก้ปัญหาให้ผู้ประกอบการที่ยื่นขอรับใบอนุญาตได้ในระดับหนึ่ง พร้อมทั้งนำเทคโนโลยีต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาระบบต่าง ๆ ให้ความทันสมัย มีความโปร่งใส ผู้เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและตรวจสอบข้อมูลได้ ภาครัฐสนับสนุนกองทุนพัฒนาธุรกิจโรงแรมขนาดเล็ก ให้สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำสำหรับการปรับปรุงอาคารเพื่อขอใบอนุญาตโรงแรม ส่งเสริมให้โรงแรมขนาดเล็กเข้าสู่ระบบมาตรฐานความปลอดภัยจัดตั้ง กองทุนดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) ให้โรงแรมขนาดเล็กที่ต้องปรับปรุงอาคารให้ผ่านมาตรฐานโรงแรมตามมาตรฐานสากล โดยสร้างกลไกเพื่อผลักดันให้ผ่านมาตรฐาน Green Hotel หรือ ASEAN Tourism Standard ให้มีมาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมเพื่อช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

รายงานการพิจารณาศึกษา

เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีไซโรงแรม
ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต”
ของคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

.....

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) วันจันทร์ที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๗ ที่ประชุมได้มีมติตั้งคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภาตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๗ ข้อ ๘๗ วรรคสอง กำหนดให้คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาขอเข้าเท็จจริงหรือ ศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการพาณิชย์และการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การอุตสาหกรรม การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย วิสาหกิจเพื่อสังคม วิสาหกิจชุมชน เขตเศรษฐกิจพิเศษความสามารถในการแข่งขัน และการเจริญเติบโตทางอุตสาหกรรม รวมทั้งการจัดการสิ่งแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยคณะกรรมการได้พิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีไซโรงแรมให้ได้รับใบอนุญาต เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต”

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงาน ผลการพิจารณาศึกษาต่อวุฒิสภา ดังนี้

๑. การดำเนินงานของคณะกรรมการ

๑.๑ คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม ประกอบด้วย

๑.๑.๑ นายวิวรรธน์ ไกรพิสิทธิ์กุล	ประธานคณะกรรมการ
๑.๑.๒ นายเอกชัย เรืองรัตน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๑.๑.๓ นายนิพนธ์ เอกวานิช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๑.๑.๔ นางรจนา เพิ่มพูล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๑.๑.๕ นางสาวดวงคุณ ทรงธรรมวัฒน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๑.๑.๖ นายสหพันธ์ รุ่งโรจนพาณิชย์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๑.๑.๗ นายพละวัต ต้นศิริ	เลขานุการคณะกรรมการ
๑.๑.๘ นายพิชาญ พรศิริประทาน	รองเลขานุการคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๑.๑.๙ นายอภิชา เศรษฐวราร	รองเลขานุการคณะกรรมการ คนที่สอง
๑.๑.๑๐ นายชวพล วัฒนพรมงคล	โฆษกคณะกรรมการ
๑.๑.๑๑ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพดล อินนา	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑.๑.๑๒ นายปิยพัฒน์ สุภาวรรณ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑.๑.๑๓ นายธนภัทร ตวงวิไล	กรรมการ
๑.๑.๑๔ นายนเรศเรษฐ์ ปรัชญากร	กรรมการ
๑.๑.๑๕ นายวิเชียร ชัยสถาพร	กรรมการ
๑.๑.๑๖ นายวีรยุทธ สร้อยทอง	กรรมการ

๑.๑.๑๗ นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล กรรมการ

๑.๑.๑๘ นายพงษ์ศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต กรรมการ

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๗ นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล กรรมการ ได้มีหนังสือขอลาออกจากการเป็นกรรมการ เนื่องจากได้รับเลือกให้เป็นประธานคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสาร และการโทรคมนาคม วุฒิสภา และนายพงษ์ศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต กรรมการ ได้มีหนังสือขอลาออกจากการเป็นกรรมการ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๗ ส่งผลให้คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา มีองค์ประกอบของคณะกรรมการจำนวนทั้งสิ้น ๑๖ คน (ลำดับที่ ๑ - ๑๖)

อนึ่ง ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๗ (สมัยประชุมสามัญประจำปี ครั้งที่สอง) ได้มีมติแต่งตั้ง นางสาวนันทนา นันทวโรภาส และนายสุนทร เขาว์กิจคำ สมาชิกวุฒิสภา เป็นกรรมการในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

๑.๒ คณะกรรมการได้มีมติแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๘๗ วรรคสี่ ดังนี้

๑.๒.๑ นายนพรินทร์ ไทยถาวร

ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานคณะกรรมการเศรษฐกิจการพาณิชย์และอุตสาหกรรม

๑.๒.๒ นางสาวนิรมล ดวงดาว

วิทยาการปฏิบัติการ

กลุ่มงานคณะกรรมการเศรษฐกิจการพาณิชย์และอุตสาหกรรม

๑.๓ คณะกรรมการได้ตั้งคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

ก. คณะอนุกรรมการ

(๑) นายนิพนธ์ เอกวานิช

เป็นประธานคณะอนุกรรมการ

(๒) นายสหพันธ์ รุ่งโรจน์พาณิชย์

เป็นรองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง

(๓) นายพิชาญ พรศิริประทาน

เป็นรองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง

(๔) นายอภิชา เศรษฐวรารธร

เป็นรองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สาม

(๕) นางสาววิมลกานต์ โกสุมาศ

เป็นอนุกรรมการ

(๖) นายพฤตพิงศ์ เกตุปัญญา

เป็นอนุกรรมการ

(๗) ว่าที่ร้อยตรี สมาน ทาโคตร

เป็นอนุกรรมการ

(๘) นายปวีณ นราเมธกุล

เป็นอนุกรรมการ

(๙) นางสาวพัชรดา นวกะวงษ์การ

เป็นอนุกรรมการ

(๑๐) นายอธิพงษ์ หิรัญเรืองโชค

เป็นอนุกรรมการ

(๑๑) นางอร่ามศรี อาภาอดุล

เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ

(๑๒) นางสาวสุหษา ขวลิตปรีชา

เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

(๑๓) นายนรเศรษฐ์ ปรัชญากร

เป็นประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

- (๑๔) นายวิเชียร เจนตระกูลโรจน์ เป็นที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
(๑๕) นายธวัชชัย เศรษฐจินดา เป็นที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
(๑๖) นายรองเพชร บุญช่วยดี เป็นที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
(๑๗) นางหัทธกาญจน์ ภิงคารวัฒน์ เป็นที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

ข. คณะอนุกรรมการ มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาศึกษาให้ความเห็นและข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs การแก้ปัญหาหนี้ ปรับโครงสร้างหนี้ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องของการเข้าถึงแหล่งเงินทุน การร่วมลงทุนของ SMEs

(๒) พิจารณาศึกษาให้ความเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs พัฒนาระดับสู่ digitalization, platform ต่าง ๆ Business Ecosystem ของประเทศอย่างเป็นระบบ

(๓) พิจารณาส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนา การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการผลิต การกระจายรายได้กระตุ้นเศรษฐกิจ การขยายตลาด การจำหน่ายสินค้า และบริการของผู้ประกอบการเพื่อให้ความเข้มแข็งและเติบโตอย่างยั่งยืน

(๔) วิเคราะห์ สังเคราะห์ เสนอแนวคิด กลไกและวิธีที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา รวมทั้งการติดตามประเมินผลการแก้ไขปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs ตลอดจนแนวทางการส่งเสริม การสนับสนุนและการพัฒนา SMEs

(๕) พิจารณากฎหมาย ระเบียบของภาครัฐที่เป็นอุปสรรคในการบังคับใช้เกี่ยวกับ SME และความไม่สอดคล้องกับสภาวะปัจจุบัน

(๖) รวบรวมข้อมูล เสนอความเห็นต่อที่ประชุมคณะกรรมการเพื่อเรียกเอกสารจากหน่วยงานหรือบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษาอยู่ตลอดจนจัดทำสรุปผลการพิจารณาศึกษา เสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและเชิงนิติบัญญัติ (ถ้ามี) เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา เพื่อเสนอต่อวุฒิสภาต่อไป

(๗) ดำเนินการในเรื่องอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๘) ให้คณะอนุกรรมการมีวาระในการดำเนินงาน ๑๕๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ประธานคณะกรรมการลงนามในคำสั่งแต่งตั้ง และหากคณะอนุกรรมการดำเนินการไม่แล้วเสร็จตามกำหนดเวลาข้างต้นสามารถขอขยายเวลาในการดำเนินงานได้ไม่เกิน ๓๐ วัน

๒. วิธีการพิจารณาศึกษา

๒.๑ คณะกรรมการได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs พิจารณาศึกษาและจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาในเรื่องดังกล่าว โดยคณะอนุกรรมการได้จัดให้มีการประชุมคณะอนุกรรมการ จำนวน ๑๑ ครั้ง

๒.๒ คณะกรรมการได้เชิญหน่วยงานมาให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและประกอบการพิจารณาในคณะอนุกรรมการ ดังนี้

๒.๒.๑ กระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

(๑) นางสาวกุลวรา โขมพัตร	หัวหน้ากลุ่มงานโรงแรม
(๒) นางสาวประภัสสร มหัทธนาชาติ	นิติกรชำนาญการ
(๓) นายพร้อมพงศ์ พวงเพชร	เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ
- กรมโยธาธิการและผังเมือง
- กองนิติการ

(๑) นายอภิชาติ ศรีชาติ	ผู้อำนวยการ
(๒) นายกิตติบดี ชัยวงษ์	นิติกร

สำนักควบคุมและตรวจสอบอาคาร

(๑) นายธีรภัทร สุนทรชื่น	วิศวกรโยธาปฏิบัติการ
(๒) นายธามรงค์ อ่อนรู้ที่	นิติกร

สำนักผังเมืองรวม

(๑) นางสาวปิยะลักษณ์ ศิริประภาธรรม	นักผังเมืองชำนาญการ
(๒) นางสาวภัทราวดี เพชรประกอบ	นักผังเมืองปฏิบัติการ

๒.๒.๒ คณะกรรมการการท่องเที่ยวและการกีฬา วุฒิสภา

(๑) นายณภพ ลายวิเศษกุล	รองโฆษกคณะกรรมการ
(๒) นายพิสิษฐ์ อภิวัฒนาพงศ์	กรรมการและที่ปรึกษา

๒.๒.๓ สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

(๑) นางวิรินทร์ตรา ปากากิจยศพัฒน์	รองประธานสภาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
คลัสเตอร์อันดามัน
ประธานสภาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวภูเก็ต
(๒) นายชินวัฒน์ อุดมนิยม	รองประธานสภา อุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวภูเก็ต
นายกสมาคมที่พักบูติกภูเก็ต
(๓) นายมนโสนิธิ์ แจ้งจบ	ประธานคณะอนุกรรมการ
ขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก
(๔) นายเพชร ต้นสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
ขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก

๓. ผลการพิจารณาศึกษา

คณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ขอรายงานผลการศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาต เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” ซึ่งคณะกรรมการได้มอบหมายให้ คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ศึกษา และจัดทำข้อเสนอเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอเชิงนโยบายและข้อเสนอเชิงนิติบัญญัติ โดยคณะกรรมการ ได้พิจารณารายงานของคณะทำงานด้วยความละเอียดรอบคอบแล้ว และได้มีมติให้ความเห็นชอบ กับรายงานดังกล่าว โดยถือว่าเป็นรายงานการศึกษาของคณะกรรมการ

จากการศึกษาเรื่องดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการจึงขอเสนอรายงานการศึกษา ของคณะกรรมการ โดยมีรายละเอียดตามรายงานแนบท้ายนี้ เพื่อให้วุฒิสภาได้พิจารณา หากวุฒิสภาให้ความเห็นชอบด้วยกับผลการศึกษาของคณะกรรมการ ขอได้โปรดแจ้งไปยัง คณะรัฐมนตรีและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและดำเนินการตามแต่เห็นสมควรต่อไป ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน

นายพลวัต ตันศิริ

เลขานุการคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม
วุฒิสภา

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา

นโยบายด้านการท่องเที่ยวถือเป็นหนึ่งในนโยบายที่รัฐบาลทุกรัฐบาลให้ความสำคัญ เพราะเป็นแหล่งที่มาสำคัญของรายได้ โดยในปี 2568 รัฐบาลตั้งเป้าหมายที่จะสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น 7.5% และตั้งเป้าหมายรวมไว้ที่ 3.4 ล้านล้านบาท พร้อมคาดการณ์ว่าจะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติกว่า 40 ล้านคน และเกิดการเดินทางภายในประเทศมากกว่า 205 ล้านครั้งทั่วประเทศไทย รัฐบาลจะส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็น 1 ใน 8 เสาหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย โดยมุ่งหวังให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาค (Tourism Hub) นำประเทศไทยสู่จุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวระดับโลก ซึ่งปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมนโยบายดังกล่าว คือ ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว มีทั้งโรงแรมขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก รวมทั้งธุรกิจให้เช่าที่พักที่ไม่ใช่โรงแรม ซึ่งกระจายอยู่ในทุกภูมิภาคของประเทศไทย แต่ที่ผ่านมามีพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจให้เช่าที่พักแบบรายวันและโรงแรมไม่สามารถขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมได้ ซึ่งมีปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายหลายฉบับจากหลายหน่วยงาน อาทิ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน เป็นต้น ทำให้การประกอบธุรกิจให้เช่าที่พักแบบรายวันและโรงแรมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตมีจำนวนมากกว่าโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตอย่างถูกต้องตามกฎหมายหลายเท่า ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมทางการค้า ทำให้ส่วนแบ่งทางการตลาดของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ได้ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายสูญหายไปให้กับผู้ประกอบการที่ฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งมีต้นทุนที่ต่ำกว่า อีกทั้งขาดการควบคุมและตรวจสอบด้านมาตรฐานที่พักซึ่งต้องคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยของผู้เข้าพักเป็นสำคัญ รวมถึงการควบคุมและตรวจสอบด้านการรายงานทะเบียนผู้เข้าพัก ซึ่งส่งผลกระทบต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริโภคและประชาชน ตลอดจนส่งผลให้ภาครัฐสูญเสียดังกล่าวจากการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากการประกอบธุรกิจโรงแรมเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาประเทศจำนวนมาก

จากปัญหาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรมวุฒิสภา จึงได้ดำเนินการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาคือ เป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรองรับการท่องเที่ยวในระดับประเทศและระดับโลกต่อไป โดยทำการศึกษาจากเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1.1.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13¹

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” ซึ่งหมายถึง การสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้างนโยบายและกลไกเพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคม ที่ก้าวหน้าพลวัตของโลกและเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการยกระดับกิจกรรมการผลิตและการให้บริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้นโดยอยู่บนพื้นฐาน ของความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักของการพัฒนา จำนวน 5 ประการ ได้แก่

1) การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม มุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญผ่านการผลักดันส่งเสริม การสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคม ยุคใหม่และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและ ผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศ ที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ มุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะ ที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดี ของสังคม และเร่งรัดการเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพ สูงขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริม ความมั่นคงในชีวิต

3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม มุ่งลดความเหลื่อมล้ำทาง เศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่งและการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุน ช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจาย โอกาสทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้ง เพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

4) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริการไปสู่อุตสาหกรรม มุ่งลดการก่อกมลพิษ ควบคู่ ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับ ขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อให้

¹ สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2567.

ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2593 และบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี 2608

5) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ มุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของ ภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล

เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่การขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนาที่สนับสนุนความร่วมมือระหว่างหน่วยงานและภาคส่วนต่าง ๆ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดจุดหมายการพัฒนาจำนวน 13 หมุดหมาย โดยจุดหมายเหล่านี้สะท้อนถึงเป้าหมายสำคัญที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” หรือมุ่งหวังจะ “มี” เพื่อพลิกโฉมประเทศสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” หมุดหมายทั้ง 13 ประการ แบ่งออกเป็น 4 มิติหลัก ซึ่งมีหมุดหมายที่เกี่ยวข้องกับรายงานฉบับนี้ ได้แก่

1) มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

2) มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง

มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้

3) มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

4) มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

หมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพและตอบโจทย์ประชาชน

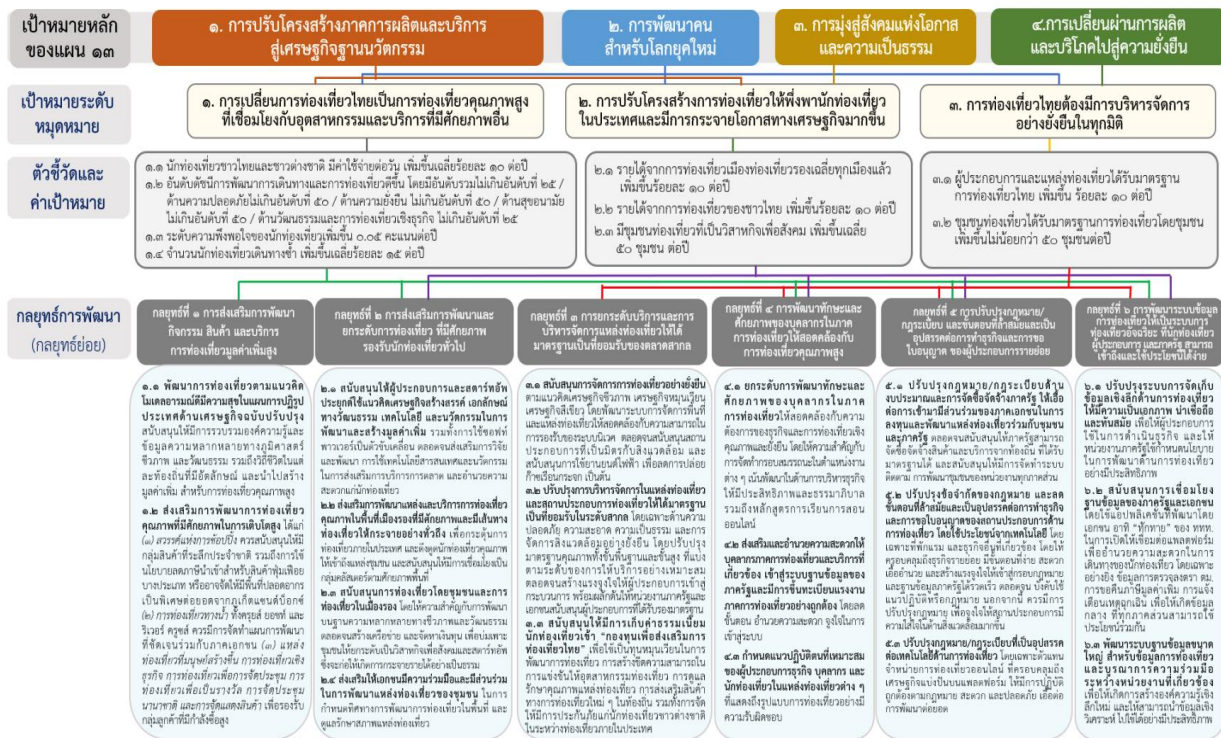
ซึ่งมีการกำหนดแผนกลยุทธ์รายหมุดหมาย ไว้ดังนี้

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลัก ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันที่มุ่งเน้นการสร้างควมหลากหลายด้านการท่องเที่ยวรักษา การเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับ และเพิ่ม สัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง อีกทั้งยังเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

ใน 4 เป้าหมายได้แก่ เป้าหมายที่ 1) การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยยกระดับให้ภาคการท่องเที่ยวมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อย และชุมชนสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าได้ เป้าหมายที่ 2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ เป้าหมายที่ 3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม และเป้าหมายที่ 4) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริการไปสู่ความยั่งยืนโดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยแสดงแผนที่กลยุทธ์ ในภาพที่ 1-1

ภาพที่ 1-1 แผนที่กลยุทธ์ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ที่มา : แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570)

กลยุทธ์การพัฒนาศูนย์กลางคลัสเตอร์ที่สอดคล้องกับรายงานฉบับนี้ และนำมาพิจารณา ได้แก่ กลยุทธ์ที่ 5 การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล้ำสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 5 การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล้ำสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย ลดขั้นตอนที่ล้ำสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์

จากเทคโนโลยีโดยเฉพาะที่แพคเกจและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้ความครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก ใช้อำนวยและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าสู่กรอบกฎหมายและฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็วมากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้ตลอดจนบังคับใช้แนวปฏิบัติหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพและเท่าเทียม นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อจูงใจให้สถานประกอบการมีความใส่ใจและรับผิดชอบด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

การส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยให้เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ เป็นแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ โดยเฉพาะในยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันใน 2 เป้าหมาย ได้แก่ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน และประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้นไป นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาตามหมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ ยังสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ในเป้าหมายที่ 1) การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม ในประเด็นภาคการผลิตและบริการสำคัญได้รับการยกระดับให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น เศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่า และไทยมีระบบนิเวศที่สนับสนุนการค้าการลงทุน และการพัฒนานวัตกรรมผ่านการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละภาคธุรกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันได้ อีกทั้งเชื่อมโยงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับห่วงโซ่มูลค่าโลก โดยมีระบบนิเวศในการประกอบธุรกิจที่เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบการในแต่ละประเภทและสาขาธุรกิจ เป้าหมายที่ 2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ ในประเด็นพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม และเป้าหมายที่ 3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม ในประเด็นการลดความเหลื่อมล้ำทั้งเชิงรายได้ ความมั่งคั่งและโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ ผ่านการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเปิดกว้างสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน โดยแสดงแผนที่กลยุทธ์ของหมวดหมู่ที่ 7 นี้ ในภาพที่ 1-2

1.1.2 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570)² ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญแก่การพลิกฟื้นการท่องเที่ยวไทย เพื่ออนาคตที่ดีกว่าสำหรับทุกคน (Building Forward a Better Tourism for All) โดยคำนึงถึงประโยชน์ของ 3 กลุ่มหลัก ดังต่อไปนี้

1) ประชาชน (People) : การท่องเที่ยวไทยจะมุ่งเน้นไปที่ผลกระทบเชิงบวกต่อสังคม (Social Impact) ที่ประชาชนไทยและนักท่องเที่ยวจะได้รับประโยชน์ร่วมกัน คือ เรื่องความปลอดภัย และการได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมให้มีความเชื่อมโยงและยกระดับสาธารณูปโภคให้มีคุณภาพตลอดเส้นทาง การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย รวมไปถึงการใช้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวจากศูนย์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว (One Stop Tourism Database) เพื่อนำไปพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป

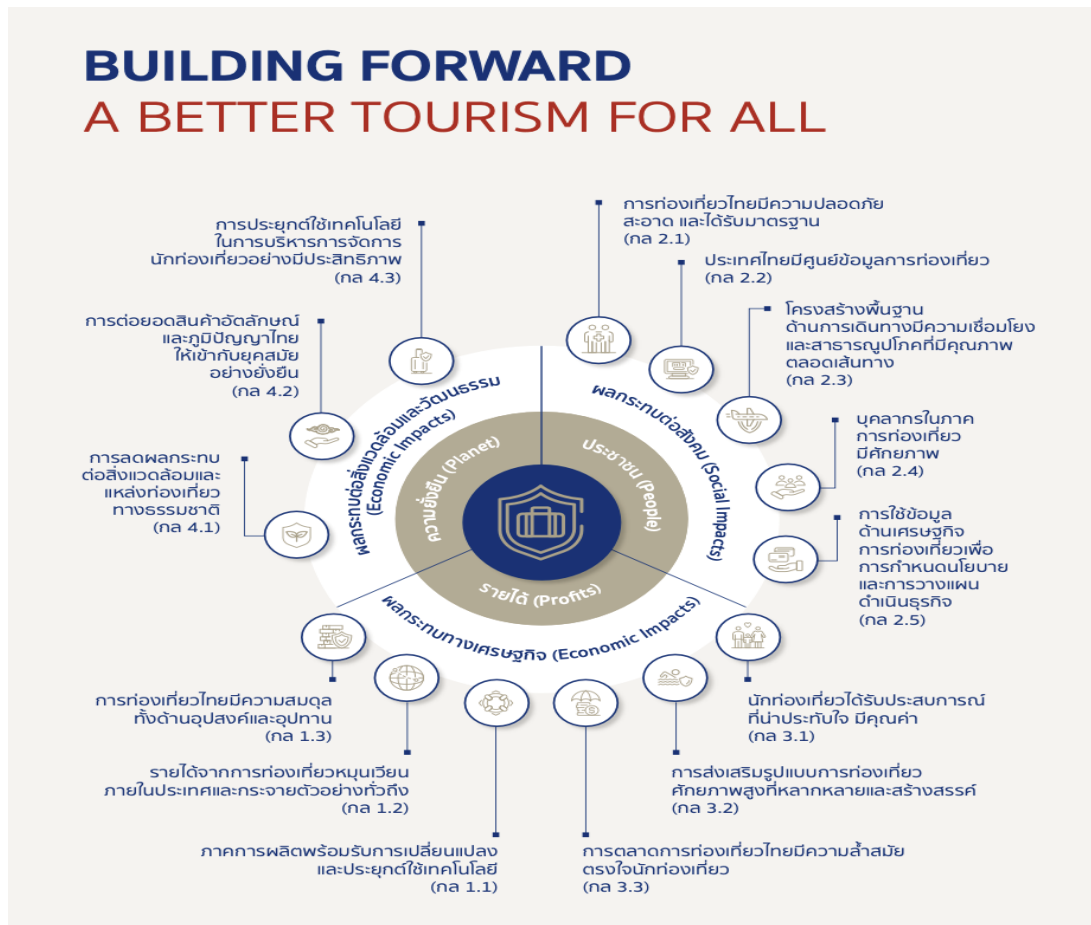
2) รายได้ (Profits) : การท่องเที่ยวไทยยังคงมุ่งเน้นไปที่ผลกระทบทางเศรษฐกิจ (Economic Impact) มุ่งเน้นไปที่การดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงจากหลากหลายประเทศอย่างสมดุล โดยพัฒนาการตลาด การท่องเที่ยวไทยให้มีความล้ำสมัย ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีศักยภาพและสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวให้น่าประทับใจ มีคุณค่าอีกทั้งมุ่งเน้นไปที่การลดการรั่วไหลของรายได้จากการท่องเที่ยว และการกระจายความเจริญจากการท่องเที่ยวไปยังทุกพื้นที่ทั่วประเทศไทย รวมไปถึงการให้ความสำคัญแก่การฟื้นฟูและส่งเสริมภาคการผลิตในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้กลับมามีขีดความสามารถในการแข่งขันระดับโลก

3) ความยั่งยืน (Planet) : การท่องเที่ยวไทยจะมีส่วนช่วยในการรักษาความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งแวดล้อมและการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม (Environmental and Cultural Impact) โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการบริหารจัดการจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและต่อยอดทรัพย์สินทางวัฒนธรรมไทยและเอกลักษณ์ไทยให้เข้ากับยุคสมัยอย่างยั่งยืน โดยจัดทำกรอบการฟื้นฟูอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยเพื่ออนาคตที่ดีกว่า (Build Back Better Future Tourism) ดังแสดงไว้ในภาพที่ 1-3

² กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2567.

https://province.mots.go.th/ewtadmin/ewt/ranong/download/article/article_20230418122435.pdf

ภาพที่ 1-3 กรอบการฟื้นฟูอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยเพื่ออนาคตที่ดีกว่า (Build Back Better Future Tourism)

ที่มา แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570)

เป้าหมายของแผนพัฒนา การท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570)

1. เป้าหมายหลัก

- 1) การท่องเที่ยวไทยมีความเข้มแข็งและสมดุล (Resilience and Re-balancing Tourism)
- 2) การยกระดับความเชื่อมโยงและโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว (Connectivity)
- 3) การสร้างความเชื่อมั่นและมอบประสบการณ์ท่องเที่ยวคุณค่าสูง (Entrusted Experience)
- 4) การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Development)

2. เป้าหมายรอง

- 1) การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพสูงสำหรับทุกคน (Supporting Elements)
- 2) เทคโนโลยีดิจิทัลและโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลพร้อมส่งเสริมการท่องเที่ยว (ICT Readiness)
- 3) ความพร้อมในการรับมือและจัดการกับความเสี่ยงทุกรูปแบบอยู่เสมอ (Risk Readiness)

พันธกิจ

- 1) เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคการผลิต (Supply-side) ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ปรับสมดุลและกระจาย ความเจริญอย่างครอบคลุม ลดการรั่วไหลตลอดห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) เพื่อให้พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ
- 2) พัฒนาปัจจัยพื้นฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในด้านมาตรฐานสถานประกอบการ แหล่งท่องเที่ยวและบุคลากร และความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน คมนาคมขนส่งสาธารณูปโภคสิ่งอำนวยความสะดวกและบุคลากรให้มีคุณภาพในระดับสากล
- 3) พัฒนาและยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยวตลอดเส้นทางอย่างครบวงจร ด้วยรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่หลากหลาย และการสื่อสารการตลาดที่ตรงโดยมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวเป็นศูนย์กลาง
- 4) ส่งเสริมความยั่งยืนของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบนพื้นฐานความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อัตลักษณ์ของสังคมและชุมชน ศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ และพันธกิจ ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาก่อเป็น 4 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย (Resilient Tourism)

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาปัจจัยพื้นฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มี คุณภาพสูง (Quality Tourism)

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว (Tourism Experience)

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) ไปสู่ การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วน โดยสามารถ แบ่งหน่วยงานและบทบาทที่เกี่ยวข้องในการประสานแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้สู่การปฏิบัติ ออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1) ระดับนโยบาย 2) ระดับพื้นที่ และ 3) ระดับชุมชน ดังนี้

หน่วยงานระดับนโยบาย ประกอบด้วยคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (ท.ท.ช.) เป็นหน่วยงานหลักในการพิจารณาและกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งให้ความเห็นและกำกับดูแลนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะเลขานุการคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติทำหน้าที่ในการประสานนโยบายและข้อสั่งการในระดับนโยบายไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนและนำเสนอข้อคิดเห็นและปัญหาอุปสรรคของหน่วยงานต่าง ๆ ต่อคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ นอกจากนี้ การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้ยังจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแนวทางการพัฒนาในแต่ละยุทธศาสตร์อีกด้วย ทั้งนี้ หน่วยงานหลักในแต่ละยุทธศาสตร์จะทำหน้าที่ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสนับสนุนต่าง ๆ ในระดับปฏิบัติการและเป็นผู้สนับสนุนการพัฒนาในระดับพื้นที่ โดยมีการกำหนดบทบาทในการพัฒนาและแนวทางขับเคลื่อนแผนงาน/โครงการตามในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้

หน่วยงานระดับพื้นที่ ประกอบด้วยคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแต่ละเขต คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ และคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น หน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจในแต่ละจังหวัด สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัด สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษา องค์กรระหว่างประเทศด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับจะมีหน้าที่เป็นผู้ขับเคลื่อนนโยบายจากคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและคณะรัฐมนตรี หรือเป็นผู้ขับเคลื่อนนโยบายจากคณะกรรมการนโยบายที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแต่ละเขต เป็นต้น ไปสู่การปฏิบัติใน 3 ระดับ/ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนภูมิภาค 2) ส่วนท้องถิ่น และ 3) ส่วนการดำเนินงานของภาคเอกชน

หน่วยงานระดับชุมชน หมายถึง กลุ่ม/องค์กร หรือเครือข่ายองค์กร เช่น กลุ่มสหกรณ์หรือวิสาหกิจชุมชน เป็นต้น ซึ่งได้รับการสนับสนุนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศในบริบทที่เหมาะสม

หากพิจารณาถึงห่วงโซ่คุณค่าของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยอ้างอิงจากกรอบการวิเคราะห์ห่วงโซ่คุณค่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) จะประกอบไปด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องของหลายภาคส่วน ตั้งแต่องค์กรการท่องเที่ยวต่าง ๆ ไปจนถึงการบริการสนับสนุนการท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งมีรายละเอียด ดังแสดงไว้ในภาพที่ 1-4

ภาพที่ 1-4 ห่วงโซ่คุณค่าของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ห่วงโซ่คุณค่าทางอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสร้างงาน สร้างรายได้เป็น 1 ใน 10 ของงานทั่วโลก หรือประมาณ 330 ล้านงาน และในปี พ.ศ. 2562 มีรายได้ประชาชาติของการท่องเที่ยวโลกเป็นร้อยละ 10.3 ของรายได้ประชาชาติโลก อีกทั้งในปี พ.ศ. 2562 รายได้ประชาชาติการท่องเที่ยวไทยเป็นร้อยละ 18.39 ของรายได้ประชาชาติทั้งประเทศไทย โดยเป็นสัดส่วนทางอ้อมร้อยละ 10.54 และทางตรงร้อยละ 7.85

ที่มา แผนพัฒนาการท่องเที่ยวต่างชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570)

องค์กรการท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจองท่องเที่ยว ซึ่งจะแบ่งออกเป็น

- 1) องค์กรที่เกี่ยวข้องจากประเทศต้นทาง ได้แก่ หน่วยงานด้านอินเทอร์เน็ต หน่วยงานให้บริการศูนย์ข้อมูลบริษัททัวร์นำเที่ยว
- 2) องค์กรที่เกี่ยวข้องในประเทศเปลี่ยนผ่าน ได้แก่ องค์กรธุรกิจนำเที่ยวสายการบินต่าง ๆ บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

หน่วยงานทางการคมนาคมและขนส่ง เช่น บริษัทให้บริการเช่ารถ หน่วยงานให้บริการศูนย์ข้อมูลรถเดินทางสาธารณะ บริษัทบริการรถแท็กซี่ บริษัทบริการเรือสำราญ หน่วยงานให้บริการศูนย์ข้อมูลการเดินทาง เป็นต้น

หน่วยงานให้บริการที่พัก เช่น โรงแรม รีสอร์ท อพาร์ทเมนต์ บ้านรับรองแขก โฮสเทล เป็นต้น

ร้านบริการอาหารและเครื่องดื่ม เช่น ร้านอาหารและบาร์ ไนท์คลับ ร้านอาหารจานด่วน ของที่ระลึกประเภทอาหาร ตู้บริการอาหารอัตโนมัติ เป็นต้น

ของที่ระลึกและงานหัตถกรรม เช่น ร้านขายของหัตถกรรม ช่างฝีมือ กิจกรรมหัตถกรรม

สินทรัพย์ทางการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) สินทรัพย์ทางวัฒนธรรม เช่น โบราณคดี ชุมชนท้องถิ่น พิพิธภัณฑสถานที่เกี่ยวข้องทางประวัติศาสตร์ และสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ 2) สินทรัพย์ทางธรรมชาติ เช่น ทะเลสาบ แม่น้ำ ภูเขา ป่าไม้ ดอกไม้ และพันธุ์พืชต่าง ๆ

ด้านความบันเทิง เช่น การแสดง บริษัทบริการมัคคุเทศก์ มัคคุเทศก์อิสระ ผู้นำทางหรือพี่เลี้ยง โปรแกรมท่องเที่ยว บริการสุขภาพและสปา เป็นต้น

การบริการสนับสนุน เช่น ศูนย์บริการข้อมูลต่าง ๆ ร้านค้าต่าง ๆ ร้านซักรีด หน่วยงานดูแลความปลอดภัยและธนาคาร ร้านอินเทอร์เน็ตและร้านกาแฟ

การสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน เช่น หน่วยงานจัดการของเสีย วัตถุประสงค์สร้าง บริษัทพลังงานและน้ำ หน่วยงานด้านการศึกษา หน่วยงานด้านการสื่อสาร และหน่วยงานดูแลความปลอดภัยและสุขอนามัย

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) ได้เล็งเห็นความสำคัญในการพลิกฟื้นการท่องเที่ยวไทย เพื่ออนาคตที่ดีกว่าสำหรับทุกคน แต่ในข้อเท็จจริง พบว่า ยังมีปัญหาในการดำเนินงานที่ทำให้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนา โดยเฉพาะหน่วยงานที่ให้บริการที่พัก ที่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก แต่ไม่มีใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ในทุกภูมิภาคของประเทศ จึงเป็นที่มาของการจัดทำรายงานพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมการพิจารณาการศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต โดยได้เชิญผู้เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล ในการประชุมคณะอนุกรรมการ ครั้งที่ 3/2567 ในวันอังคารที่ 19 พฤศจิกายน 2567 ผู้ซึ่งคณะอนุกรรมการเชิญมาชี้แจงแสดงความเห็นประกอบด้วย

1. นางสาววิรินทร์ตรา ปากากิจยศพัฒน์ รองประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คลัสเตอร์อันดามัน ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภูเก็ต
2. นายชินวัฒน์ อุดมนิยม รองประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภูเก็ต และนายกสมาคมที่พักบูติกภูเก็ต
3. นายมนโสมสิทธิ์ แจ้งจบ ประธานคณะอนุกรรมการขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
4. นายเพชร ต้นสกุล ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ได้นำเสนอข้อมูลในส่วนของ จังหวัดภูเก็ต ดังนี้

ปัจจุบันโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต มีประมาณ 960 แห่ง ซึ่งนับได้เพียง 20 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนโรงแรมทั้งหมดที่เปิดให้บริการอยู่ ณ ปัจจุบัน กว่า 6,000 แห่ง ซึ่งปัญหาที่ไม่สามารถจดทะเบียนขอใบอนุญาตได้ เนื่องจากกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2566 ได้ผ่อนปรนเกณฑ์ข้อกำหนดให้ธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กที่มีการใช้อาคารประกอบ

กิจการมาก่อน วันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ.2559 สามารถปรับเข้าสู่ระบบที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ แต่ทั้งนี้กรอบระยะเวลาของการบังคับใช้จะสิ้นสุดลงในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 เนื่องจากความล่าช้าข้อจำกัดพื้นที่ว่าง 30 เพอร์เซ็นต์ ของประกาศกระทรวงทรัพยากรฯ ปี พ.ศ.2560 (อยู่ระหว่างรอ คณะรัฐมนตรีชุดใหม่ รับรองประกาศกระทรวง ฉบับใหม่) จึงทำให้ยังไม่สามารถยื่นขอใบอนุญาตได้

จากปัญหาความเดือดร้อนในการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการโรงแรม กลุ่มผู้ประกอบการ SMEs โรงแรมขนาดเล็ก จังหวัดภูเก็ต ที่ติดเงื่อนไขข้อกฎหมายและแหล่งเงินทุนนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีการผลักดันในการขอแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการยื่นขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมขนาดเล็ก ในจังหวัดภูเก็ต การแก้ไขกฎหมายควบคุมอาคารที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรมโยธาธิการและผังเมือง และเพื่อเป็นการสนับสนุนและช่วยเหลือให้ผู้ประกอบการฯ ได้เข้าสู่ระบบที่ถูกต้องตามกฎหมาย และเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้ประกอบการโรงแรม ซึ่งผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คลัสเตอร์อันดามัน สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และคณะกรรมการขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็กของจังหวัดภูเก็ต ได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง มีรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว สรุปได้ดังนี้

พ.ศ. 2566 เข้าพบ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี (ในขณะนั้น) เพื่อขอปรึกษาหารือ เรื่อง ปัญหาอุปสรรคของการแก้ไขกฎกระทรวงเกี่ยวกับโรงแรมที่พักขนาดเล็ก ซึ่งพบปัญหาการดำเนินการ เพื่อให้โรงแรมที่พักขนาดเล็กได้รับการจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จะส่งผลดีต่อรายได้จากภาษี จึงได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 โดยกฎกระทรวงดังกล่าวมีการผ่อนปรนให้อาคารขนาดเล็กที่สร้างมาก่อน พ.ศ. 2559 สามารถขออนุญาตจดทะเบียนประกอบกิจการได้ แต่การจดทะเบียนยังไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากติดปัญหาร่างประกาศของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

วันที่ 10 กรกฎาคม 2566 คณะทำงานฯ ได้เข้าพบผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต และผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ขอคำแนะนำว่าผู้ประกอบการจะดำเนินการในรูปแบบใด และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วทางโรงแรมที่พักขนาดเล็กจะต้องเตรียมความพร้อมอย่างไร ให้เข้าสู่กระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมาย ระหว่างนั้นผู้ประกอบการโรงแรมขนาดเล็กจังหวัดระยอง ได้เข้ามาหารือเกี่ยวกับการขอจดทะเบียนโรงแรมขนาดเล็กของจังหวัดภูเก็ต และร่วมกันเข้าพบรองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต หารือเตรียมความพร้อมให้จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองต้นแบบในการขับเคลื่อน เพื่อให้จังหวัดอื่น ๆ นำไปเป็นต้นแบบ

วันที่ 25 สิงหาคม 2566 คณะทำงานฯ เข้ายื่นหนังสือและหารือกับนายเศรษฐา ทวีสิน นายกรัฐมนตรี (ในขณะนั้น) เรื่อง ปัญหาอุปสรรคของการแก้ไขกฎกระทรวงเกี่ยวกับโรงแรมที่พักขนาดเล็ก ท่านรับฟังความคิดเห็นของคณะทำงานฯ และเดินทางไปพบกับผู้ประกอบการเอกชนจังหวัดภูเก็ต เพื่อรับฟังปัญหาร่วมกับคณะทำงานด้านธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก ประเด็นในการหารือกับนายกรัฐมนตรี (นายเศรษฐา ทวีสิน) เพื่อขอความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาลดอุปสรรค การเข้าถึงหลักเกณฑ์ให้ถูกต้องตามกฎหมายของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เพื่อให้สอดคล้องกับกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

วันที่ 27 กันยายน 2566 ณ รัฐสภา ประธานอนุกรรมการขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเข้ายื่นหนังสือขอปลดล็อคประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อประธานคณะกรรมการการบริการราชการแผ่นดิน วุฒิสภา ชี้แจงข้อติดขัดของจังหวัดภูเก็ต

วันที่ 4 กรกฎาคม 2567 ณ รัฐสภา ประธานอนุกรรมการขับเคลื่อนโรงแรมขนาดเล็ก สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และรองประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภูเก็ต และที่ปรึกษา เข้าร่วมประชุมร่วมกับคณะกรรมการท่องเที่ยวสภาผู้แทนราษฎร เพื่อชี้แจงข้อติดขัดบริบทจังหวัดภูเก็ต

ในการนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้ลงพื้นที่ศึกษาดูงานเพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อย ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในระหว่าง วันที่ 12 – 13 ธันวาคม 2567 ณ จังหวัดภูเก็ต โดยเข้าร่วมประชุมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก มีรายงานสรุปได้ ดังนี้

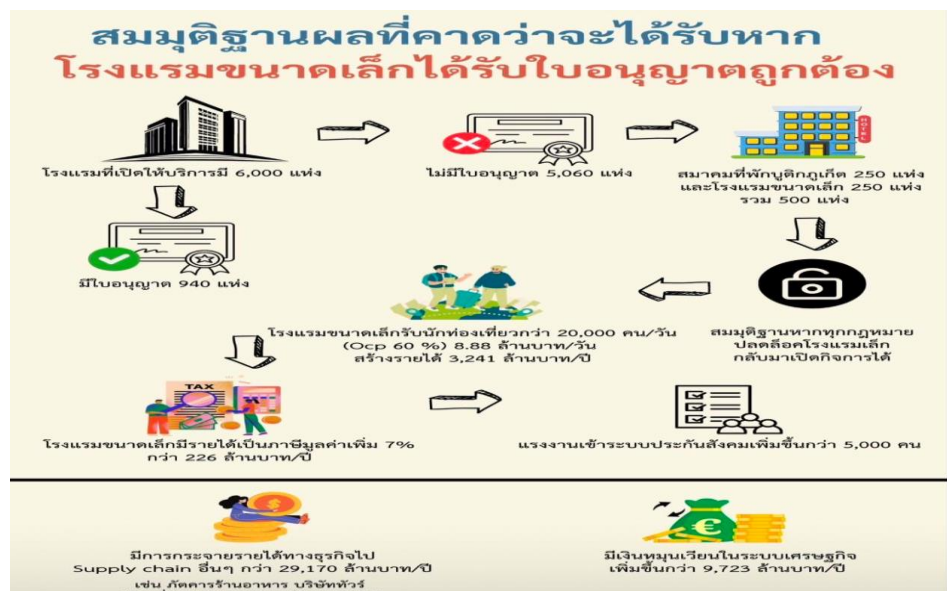
ภาพรวมการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต เดือนมกราคม - กันยายน 2567 รายได้การท่องเที่ยวรวม 360,174.10 ล้านบาท อัตราการเข้าพักรถตลอดทั้งปี ร้อยละ 81 จำนวนผู้เข้าเยี่ยมเยือน 9,556,861 คน รายได้จากภาษี ร้อยละ 22 สมมุติฐานที่คาดว่าจะได้รับหากโรงแรมขนาดเล็ก ได้รับใบอนุญาตถูกต้อง ข้อมูลปัจจุบันโรงแรมที่เปิดให้บริการมี 6,000 แห่ง มีใบอนุญาต 940 แห่ง ไม่มีใบอนุญาต 5,060 แห่ง สมาคมที่พักภูเก็ต 250 แห่ง และโรงแรมขนาดเล็ก 250 แห่ง ถ้าหากกฎหมายปลดล็อคโรงแรมเล็กกลับมาเปิดกิจการได้ โรงแรมขนาดเล็กรับนักท่องเที่ยวกว่า 20,000 คนต่อวัน จะสร้างรายได้ 3,241 ล้านบาทต่อปี รัฐจะมีรายได้เป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม ประมาณ 226 ล้านบาทต่อปี มีการจ้างงาน 5,000 คน และสร้างรายได้ส่วนหนึ่งไปยังเศรษฐกิจฐานรากที่เกี่ยวข้อง อาทิ ร้านอาหาร รถรับจ้างสาธารณะ นวด สปา เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น จากรายงานภาวะเศรษฐกิจการคลัง ของสำนักงานคลังจังหวัดภูเก็ต เดือนกันยายน 2567 พบว่า มีการขยายตัวของภาคบริการ เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 22.2 ดังแสดงในภาพที่ 1-5

ภาพที่ 1-5 รายงานภาวะเศรษฐกิจการคลังจังหวัดภูเก็ต เดือนกันยายน 2567

ในส่วนของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จังหวัดภูเก็ต ได้ตั้งสมมุติฐานผลที่คาดว่าจะได้รับหากโรงแรมขนาดเล็กได้รับใบอนุญาตถูกต้อง ดังแสดงในภาพที่ 1-6

ภาพที่ 1-6 สมมุติฐานผลที่คาดว่าจะได้รับหากโรงแรมขนาดเล็กได้รับใบอนุญาตถูกต้อง

ที่มา สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จังหวัดภูเก็ต

สถานการณ์การท่องเที่ยวของภูเก็ต ซึ่งมีฉายาว่า “ไข่มุกแห่งอันดามัน” ในปี พ.ศ. 2567 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามามากกว่า 13 ล้านคน มาจากทุกชาติ ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึง 4.4 แสนล้านบาท (สูงเป็นอันดับ 2 รองจากกรุงเทพ) มูลค่าเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต หรือ GDP ขยับสูงถึง 2.51 แสนล้านบาท หรือเป็นรายได้ต่อหัวประชากร 428,351 บาท/คน/ปี อัตราการเติบโตของ GDP ของภูเก็ตจึงมากกว่าของประเทศไทย สิ่งที่สำคัญและเป็นกลไกในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของภูเก็ต คือ โรงแรม และที่พักขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งเปิดให้บริการ 6,000 แห่ง มีใบอนุญาต 940 แห่ง ไม่มีใบอนุญาต 5,060 แห่ง ซึ่งถ้าผู้ประกอบการธุรกิจเหล่านี้ ได้รับใบอนุญาต จะทำให้การจัดเก็บภาษีของภาครัฐเพิ่มขึ้น และ GDP ก็จะมีเพิ่มขึ้นอีกด้วย

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้ตระหนักถึงปัญหาและเห็นความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาต เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต จึงได้จัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาในเรื่องดังกล่าวเป็นการสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการเดินทางไปศึกษาดูงาน ประชุมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับจังหวัด ร่วมกับผู้ประกอบการ และการเชิญผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม เป็นการสะท้อนสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข เพื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาในครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน แนวคิด ที่มา สภาพปัญหา และอุปสรรคที่เกิดจากผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ไม่มีใบอนุญาต รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.2.2 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวทางในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

1.2.3 เพื่อหาข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และแนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

1.2.4 นำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาศึกษา สรุปผล วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล พร้อมจัดทำความเห็น ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะ และยกร่างเพื่อจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาข้อเสนอเชิงนโยบาย เพื่อเสนอต่อวุฒิสภา และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ในการพิจารณาศึกษาการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต ในครั้งนี้เป็นการพิจารณาศึกษาแนวคิด ที่มา สภาพปัญหาและอุปสรรครวมทั้งกฎหมาย และความร่วมมือของหน่วยงาน

ที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนผู้ประกอบการให้ได้รับใบอนุญาตในจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้จังหวัดอื่นได้นำแนวทางที่ได้ไปประยุกต์ใช้อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยอย่างยั่งยืนต่อไป

1.4 วิธีการดำเนินการศึกษา

1.4.1 ศึกษาเอกสารเผยแพร่และข้อมูล จากเอกสารงานวิจัย บทความ กฎหมาย หลักเกณฑ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรายงานการพิจารณาการศึกษาในเรื่องที่สอดคล้องกัน

1.4.2 ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.4.3 เชิญผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมประชุม เพื่อนำเสนอข้อมูล เอกสาร และให้ความเห็นในประเด็นที่พิจารณาการศึกษา

1.4.4 การศึกษาดูงาน และประชุมร่วมกัน โดยการเชิญผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล การขอเอกสารเพิ่มเติม และให้ความเห็นในประเด็นที่พิจารณาการศึกษา

1.4.5 นำข้อมูลทั้งหมดเข้าสู่กระบวนการวิจัยเบื้องต้น โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อประมวลผล และสรุปประเด็นในส่วนต่าง ๆ พร้อมดำเนินการจัดทำและยกยกรายงานการพิจารณาการศึกษา เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 คณะกรรมการได้รับทราบสภาพปัญหาและอุปสรรค รวมทั้งแนวทางในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้การบูรณาการความร่วมมือของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อให้ได้รับใบอนุญาต จะทำให้พัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

1.5.2 ได้รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตของจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้จังหวัดอื่น ๆ นำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวได้

1.5.3 ผลจากการพิจารณาการศึกษาสามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและใช้กำหนดเป็นมาตรการเชิงนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นำไปสู่การปฏิบัติ พร้อมทั้งหาแนวทางการดำเนินการในพื้นที่อื่นๆ ที่มีบริบทที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการรายย่อยในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม หมายถึง ผู้ให้บริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวหรือบุคคลทั่วไป ตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2564

ใบอนุญาต หมายถึง เอกสารหรือหลักฐานที่หน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย ออกให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ดำเนินกิจกรรมหรือธุรกิจ ภายใต้กฎระเบียบที่กำหนด

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงผลกระทบเชิงบวก และลบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ

คลินิกให้คำปรึกษาและถ่วงดุล หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องรวมตัวเพื่อบริการ ให้คำปรึกษาในการดำเนินการเพื่อขอรับใบอนุญาตฯ ให้กับผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและ ขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ในจังหวัดภูเก็ต

ศูนย์บริการขอใบอนุญาตที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก หมายถึง หน่วยงานของภาครัฐ ที่มีการบูรณาการทำงานร่วมกันในที่เดียว (One Stop Service) เพื่อให้บริการคำแนะนำด้านกฎหมาย ขั้นตอนการยื่นขอใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก

บทที่ 2

การวิเคราะห์ปัญหาเพื่อกำหนดแนวทางการส่งเสริม

การประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 ที่ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการในการยื่นขอใบอนุญาตประกอบการโรงแรม พบว่า มีปัญหาอันเนื่องมาจากการพิจารณากฎหมายอื่น ๆ อีกหลายฉบับ จากหลายหน่วยงานที่มีการตีความแตกต่างกัน ทำให้ผู้ประกอบการสับสนเกิดความล่าช้าทำให้จำนวนผู้ประกอบการโรงแรม ที่ได้รับใบอนุญาตมีจำนวนน้อยกว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากการศึกษากฎหมายอื่น ๆ ในส่วนของจังหวัดภูเก็ต ได้แก่

2.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมสรุปได้ดังนี้

2.1.1 กฎหมายว่าด้วยโรงแรม

- 1) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม
- 2) กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551
- 3) ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาขอใบอนุญาต

และการออกใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรม ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2552

2.1.2 กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

- 1) พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม
- 2) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2559
- 3) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561
- 4) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2564
- 5) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

2.1.3 กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง

- 1) พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562
- 2) กฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวม จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4)

พ.ศ. 2558

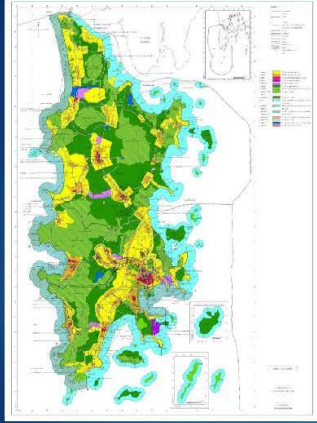
2.1.4 กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561

2) ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2560 (ขยายอายุบังคับใช้ 2 ปี)

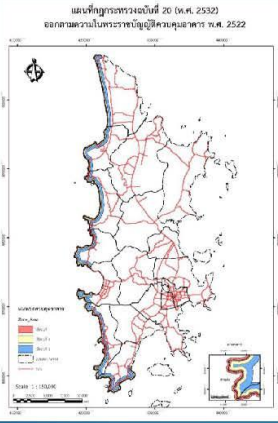
ภาพที่ 2-2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดลักษณะอาคารประเภทโรงแรมในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

กฎหมายผังเมือง

กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวม
จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554
และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 พ.ศ. 2558

กฎหมายควบคุมอาคาร

กฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2529)
และกฎกระทรวงฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2532)
ออกตาม พรบ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

กฎหมายสิ่งแวดล้อม

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฯ จังหวัดภูเก็ต
พ.ศ. 2560 (ขยายอายุบังคับใช้ 2 ปี)

ข้อจำกัด

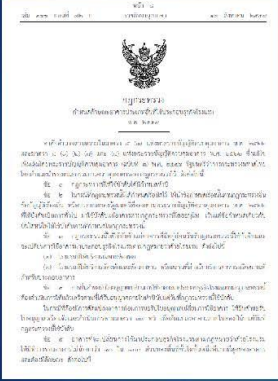
- ความสูงอาคาร
- สัดส่วนของพื้นที่ว่าง 30%
- เงื่อนไขในการจัดทำรายงาน IEE
- ขอบประมาณ

ภาพที่ 2-3 การนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม

3. การนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม

กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขเพิ่มเติม
(*) สิ้นสุดการใช้บังคับในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 (***)**

นโยบาย

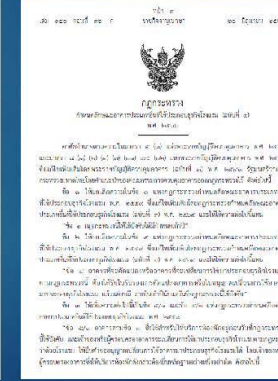
ฉบับที่ 1 (วันที่ 19 สิงหาคม 2559)

ฉบับที่ 2 (วันที่ 25 ตุลาคม 2561)

ฉบับที่ 3 (วันที่ 6 สิงหาคม 2564)

ฉบับที่ 4 (วันที่ 20 มิถุนายน 2566)

3. การนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม

นโยบาย

★ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

“ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดแล้ว”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔ อาคารที่จะตัดแปลงหรืออาคารที่จะเปลี่ยนการนำมาประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎกระทรวงนี้ ต้องได้รับใบรับรองการตัดแปลงอาคารหรือใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคารมาประกอบธุรกิจโรงแรม แล้วแต่กรณี ภายในเก้าปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ”

★ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งให้บริการห้องพัสดังกล่าว ต้องยื่นหลักฐานอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) หลักฐานการโฆษณาทางเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่แสดงว่าเป็นผู้ให้บริการห้องพัก
- (๒) เลขที่ใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๓) หลักฐานการเสียบภาชนะเรือนและที่ดินให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (๔) หลักฐานอื่น ๆ ที่แสดงได้ว่าเป็นอาคารที่ใช้สำหรับให้บริการห้องพักอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ

3. การนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม

นโยบาย

★ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

ข้อ ๕/๒ อาคารตามข้อ ๕/๑ ที่จะเปลี่ยนการนำมาประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) อาคารต้องไม่มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(๒) อาคารต้องไม่ขัดต่อกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง มาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกฎกระทรวงกำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารบางชนิดหรือบางประเภทที่ออกตามความในมาตรา ๕ (๑๐) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารบางชนิดหรือบางประเภทที่ออกตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐

- (√) ไม่ขัดผังเมือง
- (-) รอจัดทำ COP
- (√) อยู่นอกพื้นที่ กท.ฉบับที่ 15/20

“อาคารตามข้อ ๕/๑ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับที่ว่างของอาคาร ช่องทางเดินในอาคาร ความกว้างของบันได แนวอาคาร ระยะตั้งของอาคาร ระยะหรือระดับระหว่างอาคารกับอาคาร หรือเขตที่ดินของผู้อื่น หรือระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า ทางหรือที่สาธารณะ และที่จอดรถยนต์ตามที่กฎหมายกำหนด”

- ★ ประกาศ สวส. ฉบับใหม่ / 2567 ปลดล็อคเรื่องที่ว่าของอาคาร

ภาพที่ 2-4 การแก้ไขกฎหมายสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรม

4. การแก้ไขกฎหมายสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรม

ร่างประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. (ผ่านการประชุม ครม. แล้ว เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2567)

มาตรการเดิม	มาตรการใหม่
<ul style="list-style-type: none"> การก่อสร้าง ดัดแปลงเป็นโรงแรม อาคารอยู่อาศัยรวม อาคารชุด ที่มีจำนวนห้องพัก 10 - 29 ห้อง ต้องจัดทำข้อกำหนดท้ายประกาศฯ โรงแรม อาคารอยู่อาศัยรวม อาคารชุด ที่มีจำนวน 30 - 79 ห้องพัก หรือมีพื้นที่ใช้สอยอาคาร ตั้งแต่ 1,500 - 4,000 ตร.ม. ต้องจัดทำรายงาน IEE 	<ul style="list-style-type: none"> กำหนดให้จำนวนห้องพัก 11 - 49 ห้อง ต้องจัดทำข้อกำหนดท้ายประกาศฯ กำหนดให้จำนวนห้องพัก 50 - 79 ห้องพัก หรือมีพื้นที่ใช้สอยอาคารตั้งแต่ 2,500 - 4,000 ตร.ม. ต้องจัดทำรายงาน IEE
<p>หมายเหตุ: เงื่อนไขการจัดทำรายงาน EIA = โรงแรมที่อยู่ห่างจากแนวชายฝั่งทะเล หรือแนวชายเกาะ ไม่เกิน 50 เมตร (ทุกขนาด)</p>	

โอกาส

4. การแก้ไขกฎหมายสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรม

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. (ฉบับใหม่)

>>> บริเวณที่ 3 (หมายถึง พื้นที่ระยะห่าง 200 - 400 เมตร จากแนวชายฝั่งทะเล)

(๔) พื้นที่บริเวณที่ ๓ ให้ทำได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน ๑๖ เมตร และต้องมีที่ว่างที่น้ำซึมผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของพื้นที่ว่างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง และมีพื้นที่สีเขียวอื่นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของพื้นที่น้ำซึมผ่านได้นั้น เว้นแต่ในเขตที่มีการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง ความสูงของอาคารให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายนั้น

>>> บริเวณที่ 7 (หมายถึง พื้นที่ราบโดยทั่วไปของเกาะภูเก็ต/ ห่างแนวชายฝั่งทะเลเกิน 400 เมตร)

(๘) พื้นที่บริเวณที่ ๗ ให้ทำได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน ๒๓ เมตร เว้นแต่ในเขตที่มีการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง ความสูงและที่ว่างภายนอกอาคารให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายนั้น

โอกาส

(ปลดล็อคที่ว่างอาคาร) โดยอ้างอิงตามความในวรรคสองของข้อ 6 (ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อ 4 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

2.2 วิเคราะห์ปัญหา/อุปสรรคในการยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กของจังหวัดภูเก็ต

กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 มีกำหนดระยะเวลาถึงวันที่ 19 สิงหาคม 2568 เพื่อผ่อนปรนหลักเกณฑ์ลักษณะทางกายภาพเพื่อให้อาคารซึ่งให้บริการห้องพักอยู่ก่อนวันที่ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 ใช้บังคับเข้าหลักเกณฑ์สามารถขอใบอนุญาตโรงแรมได้ พบว่า ปัญหาความล่าช้าเกิดจากขั้นตอนการขอรับใบอนุญาตในพื้นที่ระดับ เทศบาล อำเภอและจังหวัด มีการตั้งคณะกรรมการในแต่ละหน่วยงานมากเกินไป ความจำเป็น และใช้ระยะเวลานานในการตรวจสอบแต่ละขั้นตอน รวมทั้งความเข้าใจการตีความข้อกำหนดของเจ้าหน้าที่ในแต่ละระดับไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

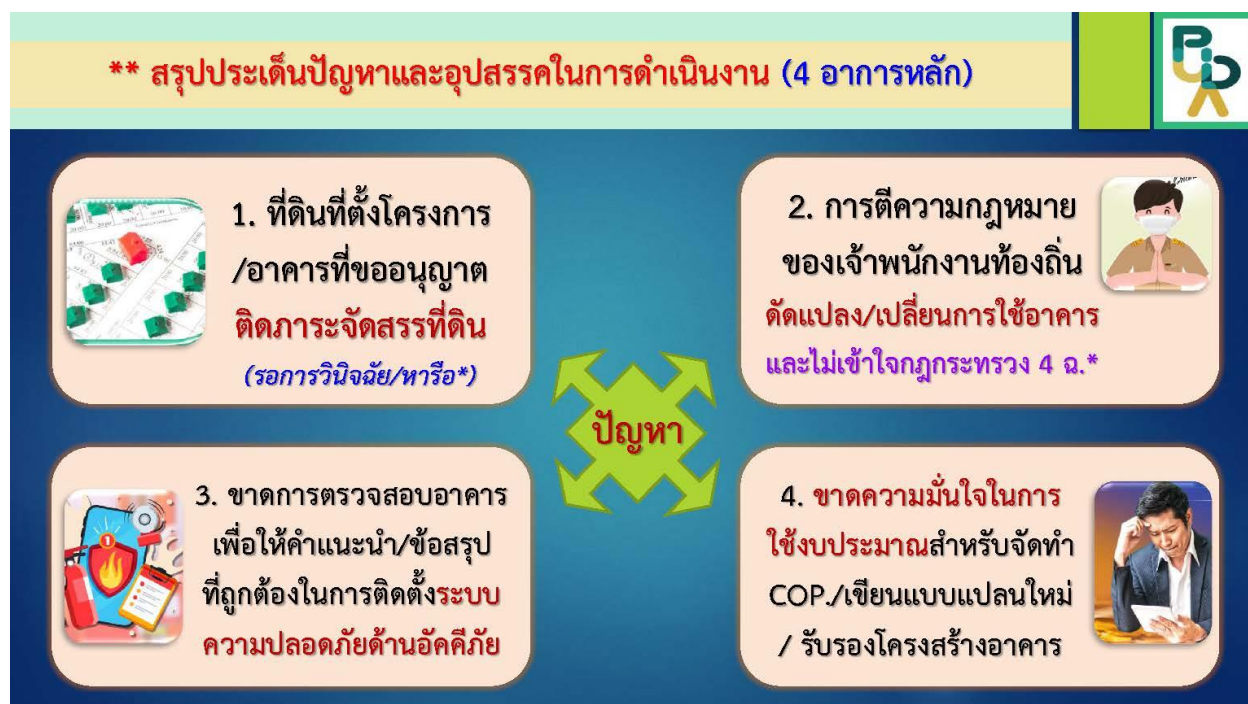
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2560 เรื่อง พื้นที่ว่างสำหรับอาคารที่ต้องการขอใบอนุญาตโรงแรมที่สร้างก่อนปี พ.ศ. 2559 ซึ่งกำหนดให้มีพื้นที่ว่างสำหรับอาคารสาธารณะร้อยละ 30-50 ส่งผลให้อาคารพาณิชย์ที่พักอาศัย โฮมสเตย์ หรือโรงแรมขนาดเล็กในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ร้อยละ 80 ไม่สามารถดำเนินการตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ เนื่องจากติดปัญหาประกาศฉบับดังกล่าว เนื่องจาก มีความล่าช้าในการออกกฎกระทรวง แต่เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2567 ได้ออกประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

การขออนุญาตประกอบกิจการโรงแรมขนาดเล็ก มีหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการดำเนินการ 2 หน่วยงาน ได้แก่ กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากการร่วมประชุมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดภูเก็ต ยังพบปัญหาในเรื่องของที่ดินอีกหลายลักษณะ ซึ่งในรายงานการพิจารณาศึกษานี้จะพิจารณาในส่วนของผู้ประกอบการ ซึ่งมีที่ดินที่สามารถนำมาประกอบกิจการโรงแรมได้ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่จะนำเสนอปัญหาและอุปสรรคในเรื่องของที่ดิน เพื่อนำไปใช้ในการพิจารณาศึกษาในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะต่อไป สรุปประเด็นปัญหา และอุปสรรคในการยื่นขอใบอนุญาตประกอบการโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก ของจังหวัดภูเก็ต สรุปได้ดังนี้

- 1) ที่ดินที่ตั้งโครงการ/อาคารที่ขออนุญาตติดภาระจัดสรรที่ดิน
- 2) การตีความกฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น อาทิ ความแตกต่างของการดัดแปลงกับการเปลี่ยนการใช้อาคาร เกิดจากความไม่เข้าใจในกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องทั้งหมด
- 3) ขาดการตรวจสอบอาคารเพื่อให้คำแนะนำ และมีข้อสรุปที่ถูกต้องในการติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย ก่อนการยื่นขอรับใบอนุญาต

4) ความมั่นใจในการใช้งบประมาณสำหรับจัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามข้อกำหนดท้ายประกาศฯ (COP) เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (2) การเขียนแบบแปลนใหม่และการรับรองโครงสร้าง ที่ต้องทำก่อนการยื่นขอรับใบอนุญาตว่าถ้าทำแล้วจะมีความถูกต้องแน่นอน

ภาพที่ 2-5 สรุปประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน (4 อาการหลัก)

** สรุปประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน (เปลี่ยนการใช้ Vs ดัดแปลง)

การเปลี่ยนการใช้อาคาร (ยื่นโดยใช้ แบบ ข.2 ได้รับอนุญาต แบบ อ.4 จาก อปท.)	การดัดแปลงอาคาร (ยื่นโดยใช้ แบบ ข.1 ได้รับอนุญาต แบบ อ.1 จาก อปท.)
“เปลี่ยนการใช้” (ไม่มีคำนิยาม) = เปลี่ยนวัตถุประสงค์การใช้งานอาคาร จากประเภทหรือกิจการอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง “ซ่อมแซม” หมายความว่า ซ่อมหรือเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของอาคาร ให้คงสภาพเดิม	“ดัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลงต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยาย ซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนักเนื้อที่ ของโครงสร้าง ของอาคารหรือส่วนต่าง ๆ ของอาคาร ซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไป จากเดิม และมิใช่การซ่อมแซมหรือการดัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง
<ul style="list-style-type: none"> ● ติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัยในอาคาร ● ต่อเติม/เพิ่ม พื้นที่ใช้สอยอาคาร ไม่เกิน 5 ตร.ม. (ไม่ลด-เพิ่ม เสา) ● ต่อเติม/เพิ่ม/ลด สัดส่วนโครงสร้างของอาคาร ไม่เกิน 5% ● ต่อเติม/เพิ่ม/ลด สัดส่วนที่ไม่ใช่โครงสร้างของอาคาร ไม่เกิน 10% 	<ul style="list-style-type: none"> ● กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2528) ระบุเงื่อนไข/ข้อกำหนด “การกระทำที่ไม่ถือเป็นการดัดแปลงอาคาร” (5 ข้อ) ● กฎกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2528) ระบุเงื่อนไข/ข้อกำหนด “การกระทำให้อยู่ไปจากแผนผัง/แบบแปลนที่ได้รับอนุญาตที่ไม่เข้าข่ายเป็นการก่อสร้าง + การดัดแปลงอาคาร” (3 ข้อ)
* ไม่ต้องขอใบรับรองอาคาร (แบบ อ.5)	* จะต้องขอใบรับรองอาคาร (แบบ อ.5) ต่ออีกด้วย
การติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย หรือการกระทำที่ไม่ขัดกฎกระทรวงฉบับที่ 11+12 ไม่ถือเป็น “การดัดแปลงอาคาร”	

2.3 สรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดภูเก็ต นำเสนอบันได 7 ขั้น แสดงสรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม ภายใต้เงื่อนไขตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2-4) เพื่อยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมต่อนายทะเบียน มีรายละเอียดแต่ละขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 อาคารต้องเข้าเงื่อนไขตามกฎกระทรวง คือที่ดำเนินการมาก่อน วันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2559

ขั้นตอนที่ 2 ดัดแปลงอาคาร/ขอใบ อ.1 ใหม่ กรณี มีการต่อเติม/เพิ่ม/ลด โครงสร้างอาคาร จะต้องได้รับใบรับรองการดัดแปลง (อ.5) หรือใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคารมาประกอบธุรกิจโรงแรม (อ.4)

ขั้นตอนที่ 3 ติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย และรับรองหน่วยน้ำหนักบรรทุกทุกจุด

ขั้นตอนที่ 4 การเปลี่ยนการใช้ (อ.4) หรือการขอใบรับรองการก่อสร้างอาคาร (อ.5)

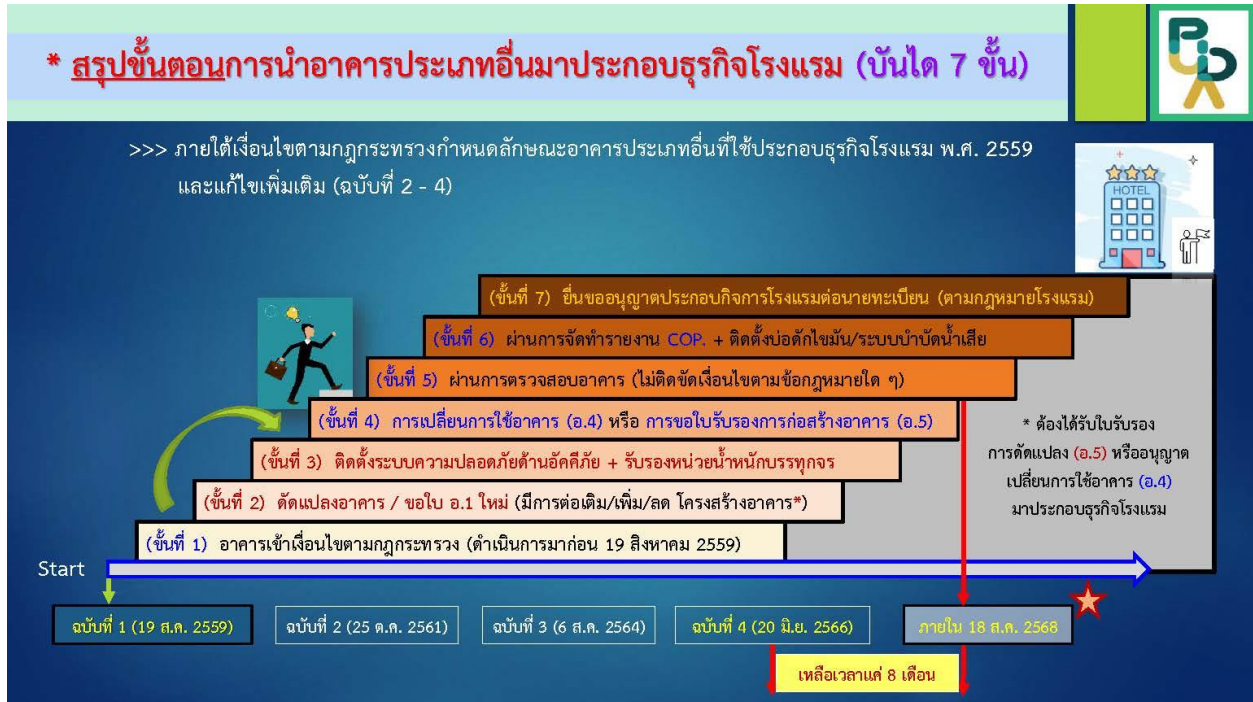
ขั้นตอนที่ 5 ผ่านการตรวจสอบอาคาร โดยไม่ติดขัดตามข้อกำหนดใด ๆ

ขั้นตอนที่ 6 ผ่านการจัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามข้อกำหนด ท้ายประกาศฯ (COP) เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (2) มีการติดตั้งบ่อดักไขมันและระบบบำบัดน้ำเสีย

ขั้นตอนที่ 7 ยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมต่อนายทะเบียน

แสดงสรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม (บันได 7 ขั้น) ดังภาพที่ 2-6

ภาพที่ 2-6 สรุปขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม (บันได 7 ขั้น)

2.4 กระบวนการขับเคลื่อนเพื่อขออนุญาตประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กในจังหวัดภูเก็ต

จากขั้นตอนการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม (บันได 7 ขั้น) ในข้อ 2.3 นั้น จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการในแต่ละขั้นตอนที่มียาละเอียดและมีการตรวจสอบจากหลายหน่วยงาน ทำให้ยังมีผู้ประกอบการโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตถูกต้อง จากรายงานสถานการณ์ SME จังหวัดภูเก็ต โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรมที่เปิดให้บริการมีจำนวน 6,000 แห่ง มีผู้ได้รับใบอนุญาต 950 แห่ง ยังไม่มีใบอนุญาต 5,050 แห่ง ถ้าสมาคมที่พักภูเก็ตบูติก 250 แห่ง และโรงแรมขนาดเล็ก 250 แห่ง สามารถดำเนินการได้ถูกต้อง จะมีเงินหมุนเวียน ในระบบเศรษฐกิจของภูเก็ต เพิ่มขึ้นกว่า 9,723 ล้านบาทต่อปี ซึ่งทางภาคราชการและภาคเอกชนของภูเก็ตให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนเพื่อส่งเสริมให้มีจำนวนผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดย่อม เพิ่มมากขึ้น จึงได้จัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)” เพื่อร่วมขับเคลื่อนในกรณีดังกล่าว มีบทบาทหน้าที่ในการช่วยเหลือตรวจสอบและกลั่นกรองเอกสารข้อกำหนด แบบแปลนเอกสารและประเด็นปัญหาต่าง ๆ ให้คำปรึกษาและแนะนำกระบวนการอนุญาต ช่วยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาและเสนอแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสมให้กับผู้ประกอบการที่ยื่นขอรับใบอนุญาตฯ

ภาพที่ 2-7 คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)

คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (CLINIC – Checklist)
เพื่อร่วมขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

ภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต
(Phuket Urban Development Alliance : PUDA)

ห้องหมายเลข 5 (PUDA) อาคาร PKCD
 ถนนวิชิตสงคราม หมู่ 5 ตำบลวิชิต อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
 ติดต่อ : นายศิลาบชัย ปังประเสริฐกุล (ประธานกลุ่ม PUDA)

**บทบาทหน้าที่ของคลินิก
(CLINIC – Checklist)**

- 1) ตรวจสอบและกลั่นกรองเอกสารต่าง ๆ
- 2) ตรวจสอบข้อกฎหมาย/ แบบแปลนอาคาร และประเด็นปัญหาในการยื่นขออนุญาต ดัดแปลงอาคาร/เปลี่ยนการใช้อาคาร/ และการจัดทำรายงานสิ่งแวดล้อม (COP)
- 3) ให้คำปรึกษา/แนะนำกระบวนการขออนุญาตประกอบกิจการโรงแรม
- 4) ช่วยประสานงานกับหน่วยงาน องค์กร และผู้ประกอบการวิชาชีพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 5) วิเคราะห์ปัญหา และเสนอแนะแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสม

2.4.1 กระบวนการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

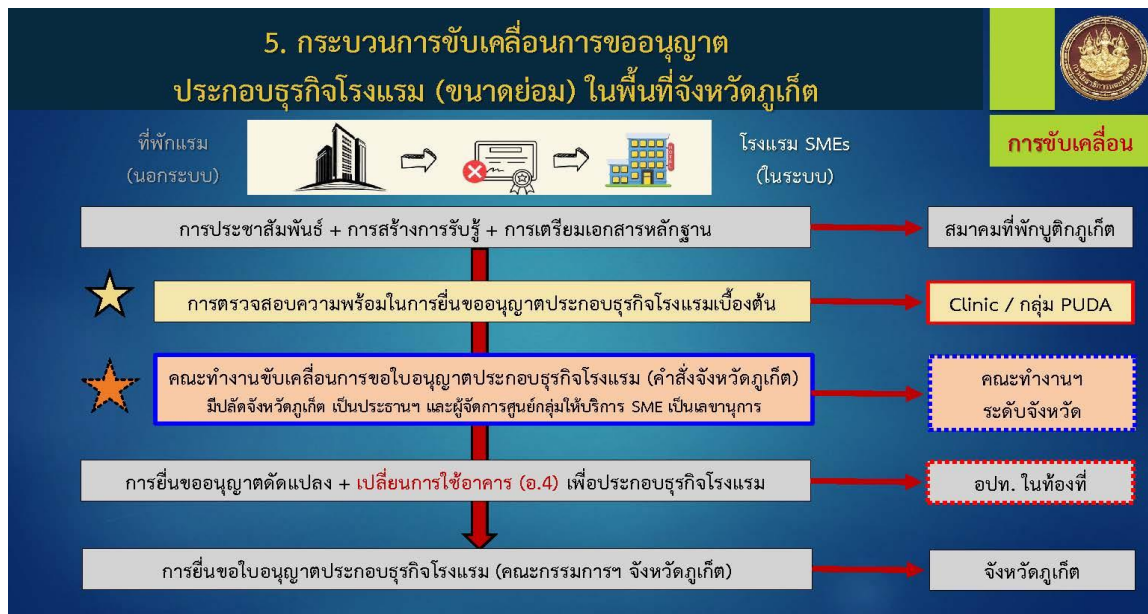
ภาครัฐและภาคเอกชนของจังหวัดภูเก็ต เห็นความสำคัญในการขับเคลื่อนเพื่อส่งเสริมให้มีจำนวนผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พักโรงแรม (ขนาดย่อม) เพิ่มมากขึ้น และได้มีการจัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)” ซึ่งมีกระบวนการขับเคลื่อนที่เป็นความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างการรับรู้ให้กับผู้ประกอบการในการจัดเตรียมเอกสารหลักฐานในการยื่นขอรับใบอนุญาต ดำเนินการโดยสมาคมที่พักบูติกภูเก็ต
2. การตรวจสอบความพร้อมของเอกสารในการยื่นขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมเบื้องต้น ดำเนินการโดยคลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist) ร่วมกับภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (Phuket Urban Development Alliance : PUDA)
3. การยื่นคำขอรับใบอนุญาตฯ ที่สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและโรงแรม (กรมการปกครอง) หรือที่ศูนย์บริการประชาชน (One Stop Service Center) ในพื้นที่ที่ตั้งโรงแรม มีคณะทำงานขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต มีปลัดจังหวัดภูเก็ต เป็นประธานและผู้จัดการศูนย์กลุ่มให้บริการ SME เป็นเลขานุการ พิจารณาในระดับจังหวัด

4. การยื่นขออนุญาตตัดแปลง การเปลี่ยนการใช้อาคารเพื่อประกอบธุรกิจโรงแรม
(อ.4) พิจารณาโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ระดับอำเภอ

5. การยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม มีการลงพื้นที่ตรวจสอบโดยคณะกรรมการกลั่นกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 มีรองผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ กรรมการประกอบด้วย ข้าราชการในจังหวัด ได้แก่ อัยการ ผู้บังคับการตำรวจภูธร นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นายกเทศมนตรีหรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งโรงแรม นายอำเภอท้องที่ ปลัดจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ จำจังหวัด ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด เจ้าพนักงานปกครองจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับมอบหมาย เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ภาพที่ 2-8 กระบวนการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

2.4.2 บทบาทและการดำเนินงานของ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)”

การขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็กในพื้นที่ของจังหวัดภูเก็ต โดยจัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)” เป็นรูปแบบที่ดีในการทำงานร่วมกันของภาครัฐและภาคเอกชน โดยคลินิกฯ จะดำเนินการ

1. จัดทำแบบรายงานตรวจสอบ/กลั่นกรอง (Checklist) เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการจะต้องนำไปยื่นเพื่อขอรับใบอนุญาตฯ

2. ตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสื่อสาร/แนะนำ เพื่อให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการให้คำปรึกษา

3. รวบรวมและจัดทำฐานข้อมูล สถาปนิก วิศวกร และบุติภูเก็ต

ภาพที่ 2-9 คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง (Clinic – Checklist)

คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง (CLINIC – Checklist)
เพื่อร่วมขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

(1) จัดทำแบบรายการตรวจสอบ/กั้นกรอง

(2) ตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสื่อสาร/แนะนำ

(3) รวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลสถานประกอบการ บุคคลภูเก็ต

ลำดับ	ตำแหน่ง	ชื่อ-นามสกุล	ชื่อเล่น	สาขาวิชาชีพ	เลขที่ใบอนุญาตวิชาชีพ
1					
2	นาย	โกภพร ศรีทอง	ล่า	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 6955
3	นาย	ยุทธภูมิก อัครชาติ	ยุทธ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 12972
4	นางสาว	สุชาดา ยาศัด	ณ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 20095
5	นางสาว	เค็ญเมษา เจริญพาณิชย์	ณิภกเมว	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 20147
6	นาย	อัครชัย ชามระยั้ง	ไฉ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 7086
7	นาย	ณร	ณน	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 3198
8	นาย	อภิสิทธิ์ เภมาบุตร	แจ๊ค	โรดทรานสปอร์ต	ภ.ศ. 8214
9	นาย	สุวิชัย สุขเกษม	โจ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 12575
10	นาย	นายเสฏฐกรณัน เกียรติโรย	สัท	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 15693
11	นางสาว	ศศิภิญญา ชินศิริสกุล	ณิ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 9871
12	นาย	ณัฐกร นิลโสภาค	ปลด	สถานีวิทยุสมัครเล่น	030281
13	นาย	ณัฐพงษ์ อัมสา	จ๊อบ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 15162
14	นางสาว	ศุภกานันท์ สองแก้ว	ป	โรดทรานสปอร์ต	ภ.ศ. 100318
15	นาย	Weerapong Chaichalee Yam		สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 6652
16	นาย	ณช หนองท่ง	ยอธร	โรดทรานสปอร์ต	ศ.ศ. 11204
17	นาย	เบ็ญจ ชะวงษ์ไชย	อ๊อด	โรดทรานสปอร์ต	ศ.ศ. 25549
18	นาย	อัครกร งามใส	อัคร	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 8604
19	นาย	ศุภกร มนต์วิวัฒน์	หม่อม	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 2335
20	นาย	ศุภกร งามใส	เมธ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 8102
21	นาย	ศุภกร งามใส	จอม	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 9144
22	นาย	จิรธรรม เมธาพันธ์	เอก	โรดทรานสปอร์ต	ศ.ศ. 13299
23	นาย	ประเสริฐ ชินท้อม่อม	โธ	สถานีวิทยุสมัครเล่น	ภ.ศ. 3719

คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง (CLINIC – Checklist)
เพื่อร่วมขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

เอกสารและหลักฐานประกอบการตรวจสอบ/คัดกรอง (Checklist) ณ คลินิกให้คำปรึกษา

- เอกสาร/หลักฐานกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ตั้งอาคารประกอบธุรกิจโรงแรม (ที่มีอยู่ก่อนวันที่ 19 สิงหาคม 2559)
- หลักฐานแสดงการประกอบกิจการโรงแรมอย่างหนึ่งอย่างใด จาก 4 รายการ ตามกฎกระทรวงฯ ฉบับที่ 4
- ใบอนุญาตก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคาร (ฉบับเดิม) ที่เคยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ผังบริเวณ แบบแปลน และรายละเอียดของอาคาร (ขนาดพื้นที่อาคาร/ ความสูง/ พื้นที่ว่าง/ จำนวนห้อง)
- ประเด็นปัญหา/ข้อจำกัด หรือเอกสารประกอบอื่นๆ ที่จำเป็น

***** คลินิกขับเคลื่อนการประกอบธุรกิจโรงแรม SMEs ภูเก็ต เปิดให้คำปรึกษา/แนะนำแล้ว 2 ครั้ง *****

คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง (CLINIC – Checklist)
เพื่อร่วมขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง
การขับเคลื่อนการนำอาคารประเภทอื่น
มาประกอบธุรกิจโรงแรม ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
ประจำปี 2567-2568

ณ ห้องทำงานกลุ่ม PUOA อาคาร AEC2 จังหวัดภูเก็ต

***** เปิดคลินิกให้คำปรึกษา/แนะนำ ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2567 *****

“คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)” เปิดให้คำปรึกษา/แนะนำ ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2567 และครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2567 และดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และได้นำเสนอสถานการณ์ความคืบหน้าไว้ในหัวข้อ ที่ 2.4.3

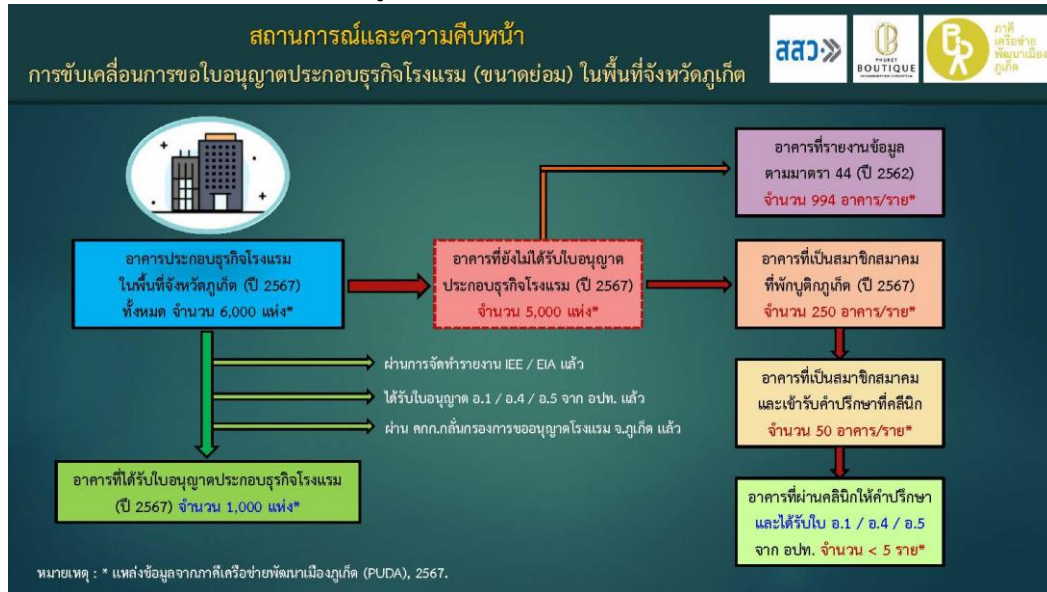
2.4.3 สถานการณ์และความคืบหน้าในการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก จังหวัดภูเก็ต โดย “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)”

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้ดำเนินการจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” ในการประชุม ครั้งที่ 4/2568 เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 ในระเบียบวาระที่ 3.2 ความคืบหน้าสรุปสถานการณ์และประเด็นปัญหา การขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้เชิญผู้เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)” เข้าร่วมประชุม นำเสนอข้อมูล จากภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) มีรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

1. อาคารผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม พื้นที่จังหวัดภูเก็ต ปี พ.ศ. 2567 มีจำนวนทั้งหมด 6,000 แห่ง
2. อาคารที่ได้รับใบอนุญาตฯ แล้ว 1,000 แห่ง
3. อาคารที่ยังไม่ได้รับใบอนุญาต 5,000 แห่ง เป็นอาคารที่รายงานข้อมูลตามมาตรา 44 (ปี พ.ศ. 2562) จำนวน 994 อาคาร/ราย
4. อาคารที่เป็นสมาชิกสมาคมที่พักภูเก็ต ปี พ.ศ. 2567 จำนวน 250 อาคาร/ราย
5. อาคารที่เป็นสมาชิกสมาคมและเข้ารับคำปรึกษาที่ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)” จำนวน 50 อาคาร/ราย

6. อาคารที่ผ่าน “คลินิกให้คำปรึกษาและกั้นกรอง (Clinic – Checklist)” และได้รับใบ อ.1/ อ.4 / อ.5 จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) จำนวน 5 ราย

ภาพที่ 2-10 สถานการณ์และความคืบหน้าการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

2.4.4 ประเด็นปัญหาในการขับเคลื่อนการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต สรุปได้ 3 เรื่อง คือ

1. ปัญหาเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน
2. ปัญหาเรื่องอาคาร
3. ปัญหาเรื่องเจ้าของอาคาร และเจ้าหน้าที่ อปท. ขาดความมั่นใจในการดำเนินการ

ซึ่งมีรายละเอียดของแต่ละปัญหา ดังแสดงในภาพที่ 2-11

ภาพที่ 2-11 ประเด็นปัญหาหลัก การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

**** เปรียบเทียบประเด็นปัญหาการตีความ “เปลี่ยนการใช้อาคาร Vs ดัดแปลงอาคาร”**

การเปลี่ยนการใช้อาคาร
(ยื่นโดยใช้ แบบ ข.2 ได้รับอนุญาต แบบ อ.4 จาก อปท.)

“เปลี่ยนการใช้” (ไม่มีคำนิยาม) = เปลี่ยนวัตถุประสงค์การใช้งานอาคาร จากประเภทหรือกิจการอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง

“ซ่อมแซม” หมายความว่า ซ่อมหรือเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของอาคาร ให้คงสภาพเดิม

- ดัดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัยในอาคาร
- ต่อเติมเพิ่ม พื้นที่ใช้สอยอาคาร ไม่เกิน 5 ตร.ม. (ไม่ลดพื้นที่เสา)
- ต่อเติมเพิ่ม/ลด ก่อสร้างโครงสร้างของอาคาร ไม่เกิน 5%
- ต่อเติมเพิ่ม/ลด ก่อสร้างที่ไม่ใช่โครงสร้างของอาคาร ไม่เกิน 10%

*** ไม่ต้องขอใบรับรองอาคาร (แบบ อ.5)**

การดัดแปลงอาคาร
(ยื่นโดยใช้ แบบ ข.1 ได้รับอนุญาต แบบ อ.1 จาก อปท.)

“ดัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลงต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยาย ซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนักเนื้อที่ ของโครงสร้างของอาคารหรือส่วนต่าง ๆ ของอาคาร ซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม และมิใช่การซ่อมแซมหรือการดัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง

- กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2528) ระบุเงื่อนไข/ข้อกำหนด “การกระทำที่ไม่ถือเป็นการดัดแปลงอาคาร” (5 ข้อ)
- กฎกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2528) ระบุเงื่อนไข/ข้อกำหนด “การกระทำให้ผิดไปจากแผนผัง/แบบแปลนที่ได้รับอนุญาต ที่ไม่เข้าข่ายเป็นการก่อสร้าง + การดัดแปลงอาคาร” (3 ข้อ)

*** จะต้องขอใบรับรองอาคาร (แบบ อ.5) ต่ออีกด้วย**

การติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย หรือการกระทำที่ไม่ขัดกฎกระทรวงฉบับที่ 11+12 **ไม่ถือเป็น “การดัดแปลงอาคาร”**

ในการนี้ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)” ได้มีการสรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรรมสิทธิ์ที่ดิน และการตีความตามข้อกฎหมายเกี่ยวกับอาคาร โดยแยกเป็น รายประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีรายละเอียด ดังนี้

1. ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน ไปยัง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมที่ดิน กรมการปกครอง และกรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย
 - อาคารที่เคยได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารมาก่อน ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการ “จัดสรรที่ดินเปล่า” หรือ “จัดสรรที่ดินเพื่อการพาณิชย์” โดยมีข้อความระบุหลังโฉนดว่า “ที่ดินแปลงนี้อยู่ภายใต้จัดสรรที่ดิน” อาคารหลังนั้นจะสามารถนำมายื่นขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ.2559 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 - 4 ได้หรือไม่
 - อาคารที่เคยได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารมาก่อนเกิน 10 ปี ซึ่งปัจจุบันยังอยู่ภายใต้แปลงที่ดินจัดสรร (ตามข้อ 1) โดยไม่มีการจัดตั้งนิติบุคคล ไม่มีพื้นที่ส่วนกลางของโครงการจัดสรร (เช่น สวนสาธารณะ/ป้อมยาม/ระบบไฟฟ้า/ระบบประปา) มีถนนโครงการที่ยกให้สาธารณะแล้ว หรือมีทางภาระจำยอม ซึ่งเป็นเส้นทางเข้า-ออกจากตัวอาคารสู่ “ถนนสาธารณะ” ได้เป็นปกติวิสัย อาคารดังกล่าวสามารถนำมาขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมได้หรือไม่

ภาพที่ 2-12 สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน)

สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง		
การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต		
		
 ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน		
ประเด็นข้อหาหรือ	ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
1. อาคารที่เคยได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารมาก่อน ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการ “จัดสรรที่ดินเปล่า” หรือ “จัดสรรที่ดินเพื่อการพาณิชย์” โดยมีข้อความระบุหลังโฉนดว่า “ที่ดินแปลงนี้อยู่ภายใต้จัดสรรที่ดิน” อาคารหลังนี้จะสามารถนำมายื่นขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ.2559 และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 - 4 ได้หรือไม่ ?	> ประมวลกฎหมายที่ดิน, พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 > พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 และแก้ไขเพิ่มเติม	> กรมที่ดิน > กรมการปกครอง
2. อาคารที่เคยได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารมาก่อนเกิน 10 ปี ซึ่งปัจจุบันยังอยู่ภายใต้แปลงที่ดินจัดสรร (ตามข้อ 1) โดยไม่มีการจัดตั้งนิติบุคคล ไม่มีพื้นที่ส่วนกลางของโครงการจัดสรร (เช่น สวนสาธารณะ/ ป้อมยาม / ระบบไฟฟ้า / ระบบประปา) มีถนนโครงการที่ยกให้สาธารณะแล้ว หรือมีทางระบายน้ำ ซึ่งเป็นเส้นทางเข้า-ออก จากตัวอาคาร สู่ “ถนนสาธารณะ” ได้เป็นปกติวิสัย อาคารดังกล่าวสามารถนำมาขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ได้หรือไม่ ?	> ประมวลกฎหมายที่ดิน, พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 > พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 และแก้ไขเพิ่มเติม > “ถนนสาธารณะ” หมายความว่า ถนนที่เปิดหรือยินยอมให้ประชาชนเข้าไปหรือใช้เป็นทางสัญจรได้ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าตอบแทนหรือไม่ (ที่มา : ข้อ 1 ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522)	> กรมที่ดิน > กรมการปกครอง > กรมโยธาธิการและผังเมือง
หมายเหตุ : * อ้างอิงหนังสือเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง ข้อหาหรือแนวทางการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฯ (ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2567 และฉบับวันที่ 14 มกราคม 2568)		

พร้อมนี้ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาแต่ละประเด็นไว้แล้วตามที่แสดงในภาพที่ 2-12

2. ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคารในเรื่อง การตีความข้อกฎหมาย หรือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมโยธาธิการและผังเมือง มีประเด็น ดังนี้

- กรณีอาคารเดิมที่ได้ก่อสร้างมานานและไม่อาจทราบว่าได้รับอนุญาตก่อสร้าง หรือมีการต่อเติมผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาตก่อนปี พ.ศ. 2559 หรือไม่ กรณีเช่นนี้ เจ้าของอาคารสามารถดำเนินการยื่นขอ “เปลี่ยนการใช้อาคารมาเป็นโรงแรม” โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) ให้แก่ เจ้าของอาคารโดยไม่ต้องขออนุญาตก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคารได้เลยหรือไม่

- อาคารที่เข้าข่ายอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ ที่ได้ก่อสร้างอาคารไว้ก่อนวันที่ 19 สิงหาคม 2559 พบว่า มีการกั้นห้องพักภายในอาคารเพื่อประกอบธุรกิจโรงแรมมาก่อน และไม่ตรงตามแบบแปลนที่เคยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ไม่มีการเพิ่มจำนวนชั้น หรือพื้นที่ใช้สอยอาคาร และได้ผ่านการรับรองความมั่นคงของโครงสร้างอาคารจากวิศวกรโยธาฯ แล้ว กรณีเช่นนี้ เจ้าของอาคาร ต้องยื่นขออนุญาตดัดแปลงอาคาร (แบบ ข.1) ก่อน หรือสามารถยื่นขอเปลี่ยนการใช้อาคาร (แบบ ข.2) กับเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้เลยและเจ้าพนักงานท้องถิ่น สามารถอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) ให้แก่เจ้าของอาคาร/ผู้ขออนุญาตฯ ได้หรือไม่

ภาพที่ 2-13 สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องการตีความข้อกฎหมาย)

สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง		
การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต		
  		
★ ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร (การตีความข้อกฎหมาย)		
ประเด็นข้อหาหรือ	ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. กรณีอาคารเดิมที่ได้ก่อสร้างมานาน และไม่อาจทราบว่าได้รับอนุญาตก่อสร้าง หรือมีการต่อเติมผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต ก่อนปี 2559 หรือไม่ กรณีเช่นนี้ เจ้าของอาคารสามารถดำเนินการยื่นขอ "เปลี่ยนการใช้อาคารมาเป็นโรงแรม" โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) ให้แก่เจ้าของอาคาร โดยไม่ต้องขออนุญาตก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคาร ได้เลยหรือไม่ ?	<ul style="list-style-type: none"> > พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขฉบับที่ 2 - ฉบับที่ 4 > กฎกระทรวงอื่นๆ ที่ออกตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 	> กรมโยธาธิการและผังเมือง
4. อาคารที่เข้าข่ายอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวง* ที่ได้ก่อสร้างอาคารไว้ก่อนวันที่ 19 สิงหาคม 2559 พบว่า มีการยื่นข้อพิงข้อในอาคารเพื่อประกอบธุรกิจโรงแรมมาก่อน และไม่ตรงตามแบบแปลนที่เคยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ไม่มีการเพิ่มจำนวนชั้นหรือพื้นที่ใช้สอยอาคาร และได้ผ่านการรับรองความมั่นคงของโครงสร้างอาคารจากวิศวกรโยธา แล้ว กรณีเช่นนี้ เจ้าของอาคารต้องยื่นขออนุญาตตัดแปลงอาคาร (แบบ ข.1) ก่อน หรือสามารถยื่นขอเปลี่ยนการใช้อาคาร (แบบ ข.2) กับเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้เลย และเจ้าพนักงานท้องถิ่น สามารถอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) ให้แก่เจ้าของอาคาร/ผู้ขออนุญาตฯ ได้หรือไม่	<ul style="list-style-type: none"> > พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขฉบับที่ 2 - ฉบับที่ 4* > กฎกระทรวงอื่นๆ ที่ออกตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 	> กรมโยธาธิการและผังเมือง
หมายเหตุ : * อ้างอิงหนังสือเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง ข้อหาหรือแนวทางการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฯ (ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2567 และฉบับวันที่ 14 มกราคม 2568)		

พร้อมนี้ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาแต่ละประเด็นไว้แล้วตามที่แสดงในภาพที่ 2-13

3. ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคารในเรื่องขนาดและระยะห่างระหว่างอาคาร หรือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย มีประเด็นดังนี้

- อาคารที่เข้าข่ายอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวง*ที่ได้ก่อสร้างอาคารไว้ก่อนวันที่ 19 สิงหาคม 2559 มีลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์หรือตึกแถวต่างเจ้าของ และมีการแบ่งแยกที่ดินออกเป็นคฤหาแล้ว แต่เมื่อรวมพื้นที่ใช้สอยอาคารของทุกคฤหา เพื่อขอเปลี่ยนการใช้อาคารมาประกอบธุรกิจโรงแรมแล้ว พบว่า มีขนาดพื้นที่อาคาร เกิน 2,000 ตารางเมตร (ความสูงอาคารไม่เกิน 15 เมตร) อาคารพาณิชย์หรือตึกแถวดังกล่าว จะเข้าข่ายเป็น “อาคารขนาดใหญ่” หรือไม่ ซึ่งอาจเป็นอาคารตามข้อห้ามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือควบคุมอาคารในเขตท้องที่นั้น

- กรณีอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวง* ซึ่งเป็นอาคารประเภทบ้านแฝด อาคารพาณิชย์หรือตึกแถวที่มีการใช้ผนังร่วมกันระหว่างแต่ละคฤหา (Unit) จะถือเป็นอาคารที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 เรื่องระยะระหว่างอาคารกับอาคาร หรือเขตที่ดินของผู้อื่นหรือไม่

ภาพที่ 2-14 สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร เรื่องขนาดและระยะห่างระหว่างอาคาร)

สรุปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง		
การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต		
		
★ ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร (ขนาดและระยะห่างระหว่างอาคาร)		
ประเด็นข้อหาหรือ	ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
5. อาคารที่เข้าข่ายอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ* ที่ได้ก่อสร้างอาคารไว้ก่อนวันที่ 19 สิงหาคม 2559 มีลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์หรือตึกแถวต่างเจ้าของ และมีการแบ่งแยกที่ดินออกเป็นคฤหาแล้ว แต่เมื่อรวมพื้นที่ใช้สอยอาคารของทุกคฤหาเพื่อขอเปลี่ยนการใช้อาคารมาประกอบธุรกิจโรงแรมแล้ว พบว่า มีขนาดพื้นที่อาคารเกิน 2,000 ตารางเมตร (ความสูงอาคารไม่เกิน 15 เมตร) อาคารพาณิชย์หรือตึกแถวดังกล่าวจะเข้าข่ายเป็น “อาคารขนาดใหญ่” หรือไม่ ซึ่งอาจเป็นอาคารตามข้อห้ามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือควบคุมอาคารในเขตท้องที่นั้น	> พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขฉบับที่ 2 - ฉบับที่ 4 > “อาคารขนาดใหญ่” หมายความว่า อาคารที่มีพื้นที่รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันเกิน 2,000 ตารางเมตร หรืออาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 15.00 เมตรขึ้นไป และมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันเกิน 1,000 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 2,000 ตารางเมตร (ที่มา : ข้อ 1 ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522	> กรมโยธาธิการและผังเมือง
6. กรณีอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ* ซึ่งเป็นอาคารประเภทบ้านแฝด อาคารพาณิชย์หรือตึกแถว ที่มีการใช้ผนังร่วมกับระหว่างแต่ละคฤหา (Unit) จะถือเป็นอาคารที่ได้รับทราบยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566* เรื่องระยะห่างอาคารกับอาคารหรือเขตที่ดินของผู้อื่น หรือไม่ ?	* ข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 กำหนดให้ “อาคารตามข้อ 5/1 ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับที่ว่างของอาคาร ช่องทางเดินในอาคาร ความกว้างของบันได แนวอาคาร ระยะตั้งของอาคาร ระยะหรือระยะตั้งระหว่างอาคารกับอาคาร หรือเขตที่ดินของผู้อื่น หรือระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า ทางหรือที่สาธารณะ และที่จอดรถยนต์ตามที่กฎหมายกำหนด	> กรมโยธาธิการและผังเมือง
หมายเหตุ : * อ้างอิงหนังสือเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง ข้อหาหรือแนวทางการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฯ (ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2567 และฉบับวันที่ 14 มกราคม 2568)		

พร้อมนี้ ทางคลินิกฯ ยังได้ให้ข้อมูลรายละเอียดข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณาแต่ละประเด็นไว้แล้ว ตามที่แสดงในภาพที่ 2-14

4. ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคารในเรื่องภายนอกอาคาร ซึ่งประเด็นนี้จะหารือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมโยธาธิการและผังเมือง และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (สผ.) ดังนี้

- อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ ที่มีการก่อสร้าง/ต่อเติม/ดัดแปลงอาคารให้ผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาตฯ โดยมีสัดส่วนของที่ว่างน้อยกว่าข้อกำหนดไว้ในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2529 และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2532 ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ดังนั้น เมื่อมีการออกข้อกำหนดยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 แล้ว อาคารดังกล่าวจะได้รับข้อยกเว้นเรื่องสัดส่วนที่ว่าง โดยไม่ต้องพิจารณาหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 15) และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2532 ใช่หรือไม่

- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฯ ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (ฉบับใหม่) มีข้อกำหนดการดัดแปลงหรือเปลี่ยนการใช้อาคารในบางบริเวณตามประกาศฯ ที่ระบุให้ “ต้องมีที่ว่างน้ำซึมผ่านได้ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของพื้นที่ว่างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง” ในกรณีอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงกำหนด

ลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 จะเข้าข่ายได้รับข้อยกเว้นเรื่องพื้นที่ว่างตามข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว โดยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง “ที่ว่างน้ำซึมผ่านได้” ตามประกาศกระทรวง (ฉบับใหม่) ใช่หรือไม่

ภาพที่ 2-15 สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคารเรื่องภายนอกอาคาร)

สรุปข้อหารือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง		
<div style="display: flex; justify-content: space-between; align-items: center;"> <div> <p>การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต</p> </div> <div style="text-align: right;"> </div> </div>		
<p>★ ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคาร (ภายนอกอาคาร)</p>		
ประเด็นข้อหารือ	ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
<p>7. อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ* ที่มีการก่อสร้าง/ต่อเติม/ดัดแปลงอาคารให้ผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต โดยมีสัดส่วนของที่ว่างโดยยกเว้นข้อกำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2529) และกฎกระทรวงฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2532) ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ดังนั้น เมื่อมีการออกข้อกำหนดข้อยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงที่กำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 แล้ว อาคารดังกล่าวจะได้รับข้อยกเว้นเรื่องสัดส่วนที่ว่าง โดยไม่ต้องพิจารณาหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ 15 และกฎกระทรวงฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2532) ใช่หรือไม่ ?</p>	<p>> พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2529) และกฎกระทรวงฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2532) ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522</p>	<p>> กรมโยธาธิการและผังเมือง</p>
<p>8. ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฯ ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (ฉบับใหม่) มีข้อกำหนดการดัดแปลงหรือเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารในบางบริเวณตามประกาศฯ ที่ระบุให้ “ต้องมีที่ว่างน้ำซึมผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของพื้นที่ว่างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง” ในกรณีอาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 จะเข้าข่ายได้รับข้อยกเว้นเรื่องพื้นที่ว่างตามข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว โดยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง “ที่ว่างน้ำซึมผ่านได้” ตามประกาศกระทรวง (ฉบับใหม่) ใช่หรือไม่</p>	<p>> ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (ฉบับใหม่) > ข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566</p>	<p>> สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (สผ.) > กรมโยธาธิการและผังเมือง</p>

หมายเหตุ : * อ้างอิงหนังสือเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง ข้อหารือแนวทางการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฯ (ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2567 และฉบับวันที่ 14 มกราคม 2568)

โดยทางคลินิกฯ ได้วิเคราะห์ข้อมูลรายละเอียดข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณาแต่ละประเด็นไว้แล้ว ตามที่แสดงในภาพ

5. ประเด็นข้อหารือเกี่ยวกับอาคารในเรื่องภายในอาคาร ซึ่งประเด็นนี้จะหารือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย ดังนี้

- อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ ซึ่งเป็นอาคาร 4 ชั้นขึ้นไป โดยมีบันไดหลักเพียงบันไดเดียว และไม่สามารถสร้างบันไดหนีไฟเพิ่มเติมได้ กรณี 1) จะสามารถนำบันไดหลักดังกล่าวมาปรับปรุงให้เข้าลักษณะบันไดหนีไฟ ตามข้อกำหนดข้อ 5/2-(4)-(ค.) ได้หรือไม่ และกรณี 2) หากไม่มีช่องทางเดินหนีไฟ บันไดหนีไฟ สามารถใช้วิธีการเปลี่ยนเป็นประตูกันไฟติดตั้งในทุกห้องพัก และใช้วิธีการผลักประตูออกสู่บันไดหลักดังกล่าว เพื่อให้บันไดหลักนั้น มีลักษณะเป็นบันไดหนีไฟแทนได้หรือไม่ หรือต้องดำเนินการอย่างไร ถึงจะถูกต้อง

- อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ ซึ่งปัจจุบันไม่มีบันไดหนีไฟ และเจ้าของอาคาร ต้องการสร้างบันไดหนีไฟขึ้นใหม่ หรือ มีการปรับปรุงบันไดหลัก มาเป็นบันไดหนีไฟแทน (ตามข้อ 9) หรือการกระทำอื่นใดที่เข้าข่าย “ดัดแปลงอาคาร” ตามกฎกระทรวง (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2528 *ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กรณีเช่นนี้เจ้าของอาคารต้องยื่นขออนุญาตดัดแปลง

อาคารก่อน (ยื่นแบบ ข.1) หรือสามารถดำเนินการแก้ไข/ปรับปรุงอาคารได้เลยโดยไม่ต้องของขออนุญาต
ดัดแปลงอาคารหรือไม่อย่างไร

ภาพที่ 2-16 สรุปรูปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร
เรื่องภายในอาคาร)

สรุปรูปข้อหาหรือในประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต		
		
★ ประเด็นข้อหาหรือเกี่ยวกับอาคาร (ภายในอาคาร)		
ประเด็นข้อหาหรือ	ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
9. อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ* ซึ่งเป็นอาคาร 4 ชั้นขึ้นไป โดยมีบันไดหลักเพียงบันไดเดียว และไม่สามารถสร้างบันไดหนีไฟเพิ่มเติมได้ กรณี 1) จะสามารถนำบันไดหลักดังกล่าวมาปรับปรุงให้เข้าลักษณะบันไดหนีไฟตามข้อกำหนดข้อ 5/2-(4)-(ค.) ได้หรือไม่ และกรณี 2) หากไม่มีช่องทางเดินหนีไฟบันไดหนีไฟ สามารถใช้วิธีการเปลี่ยนเป็นประตูกันไฟติดตั้งในทุกห้องพัก และใช้วิธีการผลักประตูออกสู่บันไดหลักดังกล่าว เพื่อให้บันไดหลักนั้นมีลักษณะเป็นบันไดหนีไฟแทน ได้หรือไม่ ? หรือต้องดำเนินการอย่างไร? ถึงจะถูกต้อง	> พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขฉบับที่ 2 - ฉบับที่ 4	> กรมโยธาธิการและผังเมือง
10. อาคารตามข้อ 5/1 วรรค 1 ของกฎกระทรวงฯ* ซึ่งปัจจุบันไม่มีบันไดหนีไฟ และเจ้าของอาคารต้องการสร้างบันไดหนีไฟขึ้นใหม่ หรือมีการปรับปรุงบันไดหลักมาเป็นบันไดหนีไฟแทน (ตามข้อ 9) หรือการกระทำอื่นใดที่เข้า ضمن “ดัดแปลงอาคาร” ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2528)* ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กรณีเช่นนี้ เจ้าของอาคารต้องยื่นขออนุญาตดัดแปลงอาคารก่อน (ยื่นแบบ ข.1) หรือสามารถดำเนินการแก้ไข/ปรับปรุงอาคารได้เลย โดยไม่ต้องของขออนุญาตดัดแปลงอาคารหรือไม่ อย่างไร ?	> พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 > กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2528) ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522	> กรมโยธาธิการและผังเมือง

หมายเหตุ : * อ้างอิงหนังสือเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง ข้อหาหรือแนวทางการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฯ (ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2567 และฉบับวันที่ 14 มกราคม 2568)

โดยทางคลินิกฯ ได้วิเคราะห์ให้ข้อมูลรายละเอียดข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณา
แต่ละประเด็นที่มีปัญหาไว้แล้ว ตามที่แสดงในภาพที่ 2-16

จากรายงานความคืบหน้าของ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)”
ซึ่งสรุปสถานการณ์และประเด็นปัญหาการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม)
ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้นำเสนอข้อมูลจากภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) นอกจากประเด็น
ข้อหาหรือตามรายละเอียดดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังได้นำปัญหาที่ได้จากการเข้าขอรับคำปรึกษาของ
ผู้ประกอบการในพื้นที่มาจัดทำสรุปแนวทางการแก้ไขปัญหาและข้อเสนอแนะ เป็นข้อเสนอเชิงนโยบาย และ
ข้อเสนอเชิงปฏิบัติ ไว้ดังนี้

ข้อเสนอเชิงนโยบาย

1. การออก “กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม
(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2568 เพื่อขยายระยะเวลาการดำเนินการอีกอย่างน้อย 2 ปี

2. ออกกฎหมายเฉพาะ เพื่อนำโรงแรมขนาดย่อม (SMEs)

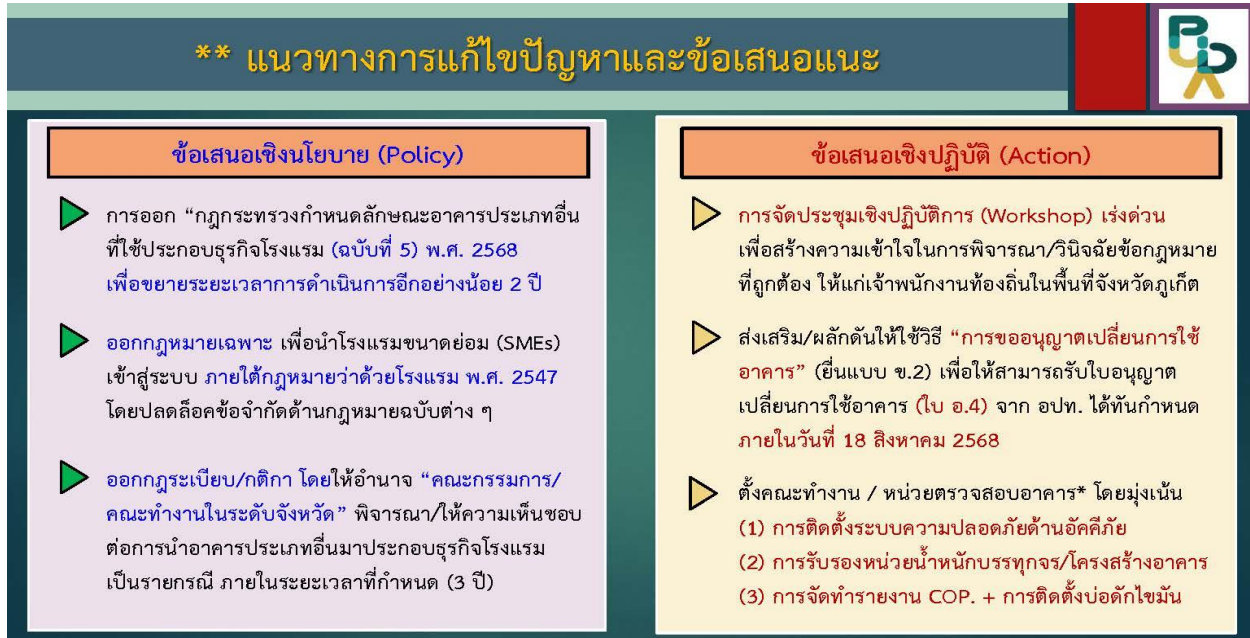
เข้าสู่ระบบ ภายใต้กฎหมายว่าด้วยโรงแรม พ.ศ. 2547 โดยปลดล็อคข้อจำกัดด้านกฎหมาย ฉบับต่าง ๆ

3. ออกกฎ/ระเบียบ/กติกา โดยให้อำนาจ “คณะกรรมการ/คณะทำงานในระดับจังหวัด” พิจารณา/ให้ความเห็นชอบต่อการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม เป็นรายกรณี ภายในระยะเวลาที่กำหนด (3 ปี)

ข้อเสนอเชิงปฏิบัติ

1. การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) อย่างเร่งด่วน เพื่อสร้างความเข้าใจ ในการพิจารณา/วินิจฉัยข้อกฎหมายที่ถูกต้อง ให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
2. ส่งเสริม/ผลักดัน ให้ใช้วิธี “การขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร” (ยื่นแบบ ข.2) เพื่อให้สามารถรับใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) จาก อปท. ได้ทันกำหนด ภายในวันที่ 18 สิงหาคม 2568
3. ตั้งคณะทำงาน/หน่วยตรวจสอบอาคาร โดยมุ่งเน้น ในเรื่องที่สำคัญ ได้แก่
 - การติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย
 - การรับรองหน่วยน้ำหนักรบรรทุก/โครงสร้างอาคาร
 - รายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และ มาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามข้อกำหนด ท้ายประกาศฯ (COP) เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่ จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (2)

ภาพที่ 2-17 แนวทางการแก้ไขปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากผลสรุปสถานการณ์และประเด็นปัญหาการขับเคลื่อนการขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็กในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พบว่า ถึงแม้ว่าภาคเอกชนจะเข้ามามีบทบาทในการจัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic - Checklist)” ในการเตรียมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ

เพื่อช่วยผู้ประกอบการในการยื่นขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมได้อย่างรวดเร็ว โดยคาดหวังว่าจะเป็น การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตฯ เพิ่มขึ้น แต่ในข้อเท็จจริงก็ยังคงเกิดความล่าช้าในเรื่อง การตีความจากกฎหมายหลายฉบับ ที่เจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาในระดับท้องถิ่น นำมาใช้ในการรับรองเอกสาร ต้องส่งเรื่องกลับมาให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงพิจารณา ไม่สามารถตัดสินใจได้ ต้องสอบถามมายังต้น สังกัด ซึ่งหลายกรณีต้องเสียเวลาในส่วนนี้ ความล่าช้านี้อาจจะส่งผลให้ผู้ประกอบการที่เข้าเงื่อนไข ตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นมิใช่ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไข เพิ่มเติม จะไม่สามารถขอรับใบอนุญาตฯ ได้ทันภายในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ฉบับนี้ เป็นการเสียโอกาสสำหรับผู้ประกอบการ รวมไปถึงภาพรวมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตด้วย

2.5 การวิเคราะห์ขั้นตอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต

จากการที่คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษานโยบายการยกระดับและส่งเสริม ผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา จัดทำรายงาน การพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” ได้เดินทางลงพื้นที่ ในจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 12 -13 ธันวาคม 2567 เพื่อเข้าร่วมประชุมกับหน่วยงานราชการ ภาคีเครือข่าย และผู้ประกอบการโรงแรม และในการประชุม ครั้งที่ 4/2568 เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 ได้ติดตาม ความคืบหน้าสรุปสถานการณ์และประเด็นปัญหาการขับเคลื่อนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดย่อม) ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยเชิญ ผู้เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม นำเสนอข้อมูลจากภาคีเครือข่าย พัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) ซึ่งพบว่า ในการดำเนินการ “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)” อาคารที่เป็นสมาชิกสมาคมและเข้ารับคำปรึกษา จำนวน 50 อาคาร/ราย แต่มีจำนวนเพียง 5 ราย ได้รับ ใบ อ.1/ อ.4/ อ.5 จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) นับว่าน้อยมาก

ประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน ตามรายละเอียดที่นำเสนอไปแล้วนั้น พบว่า ความล่าช้าในการขอรับใบอนุญาตฯ มีหลายขั้นตอนและต้องผ่านหลายหน่วยงานในการพิจารณา แต่ละ หน่วยงานใช้เวลามากในการพิจารณา หากจังหวัดภูเก็ตสามารถลดขั้นตอนโดยการจัดตั้งหน่วยงาน ในลักษณะของการรวมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไว้ในที่เดียวกันในการให้บริการ (One Stop Service) นำที่จะ ทำให้การดำเนินการในการขอรับใบอนุญาตฯ ทำได้รวดเร็วขึ้น และเป็นการอำนวยความสะดวกกับ ผู้ประกอบการอีกด้วย

ในการนี้ คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษานโยบายการยกระดับและส่งเสริม ผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ที่ได้จัดทำรายงานการ พิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรม ให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” ได้วิเคราะห์จากขั้นตอน เดิมที่จังหวัดภูเก็ตดำเนินการอยู่ โดยนำเสนอขั้นตอนที่คาดว่าจะทำให้เกิดความรวดเร็วขึ้น นอกจากการจัดตั้ง

“คลินิกให้คำปรึกษาและกัลนกรอง (Clinic – Checklist)” จากภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) ร่วมกับผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง

เพื่อให้การดำเนินการในเรื่องดังกล่าวที่ต้องผ่านหลายขั้นตอน หลายหน่วยงาน เพื่อให้ เกิดความสะดวกและรวดเร็วในส่วนของการราชการจังหวัดภูเก็ตจะต้องเร่งดำเนินการ โดยจังหวัดควรจัดตั้ง หน่วยงานเป็น “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตที่พักขนาดกลางและขนาดเล็ก” ภาครัฐที่มีการบูรณาการการทำงาน ร่วมกันในที่เดียว (One Stop Service) เพื่อดำเนินการ ตรวจสอบ/ช่วยเหลือ/แนะนำ การยื่นขอใบอนุญาต ประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นการเฉพาะ ประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ในจังหวัด อาทิ สำนักงาน โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานที่ดินจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น

โดยทุกหน่วยงานจะต้องทำงานร่วมกันในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. พิจารณารายละเอียดกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยโรงแรม กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อม กฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่จะใช้ในการประกอบธุรกิจ โรงแรม และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)

2. จัดทำข้อกำหนดรายละเอียดที่ต้องตรวจสอบในแต่ละขั้นตอน (Check List) สำหรับ ให้เจ้าหน้าที่ใช้ในการพิจารณาให้เป็นรูปแบบเดียวกัน เพื่อกำหนดเป็นมาตรฐานในการตรวจสอบ โดยอาจ ให้มีผู้แทนจาก “คลินิกให้คำปรึกษาและกัลนกรอง (Clinic – Checklist)” เข้าร่วมให้รายละเอียด การตรวจสอบที่ดำเนินการอยู่แล้วเพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางเดียวกัน จะทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็ว ในการตรวจสอบและภาครัฐสามารถแจ้งกลับให้ผู้ประกอบการในกรณีที่มีปัญหาให้มีการแก้ไข/เพิ่มเติม ในส่วนที่ยังไม่ถูกต้องในแต่ละประเด็นได้อย่างชัดเจน ถ้าถูกต้องแล้วจึงส่งต่อให้คณะกรรมการกัลนกรองฯ ของจังหวัด พิจารณาและลงพื้นที่ตรวจสอบเพื่อออกใบอนุญาตจะทำให้เกิดความรวดเร็วขึ้น

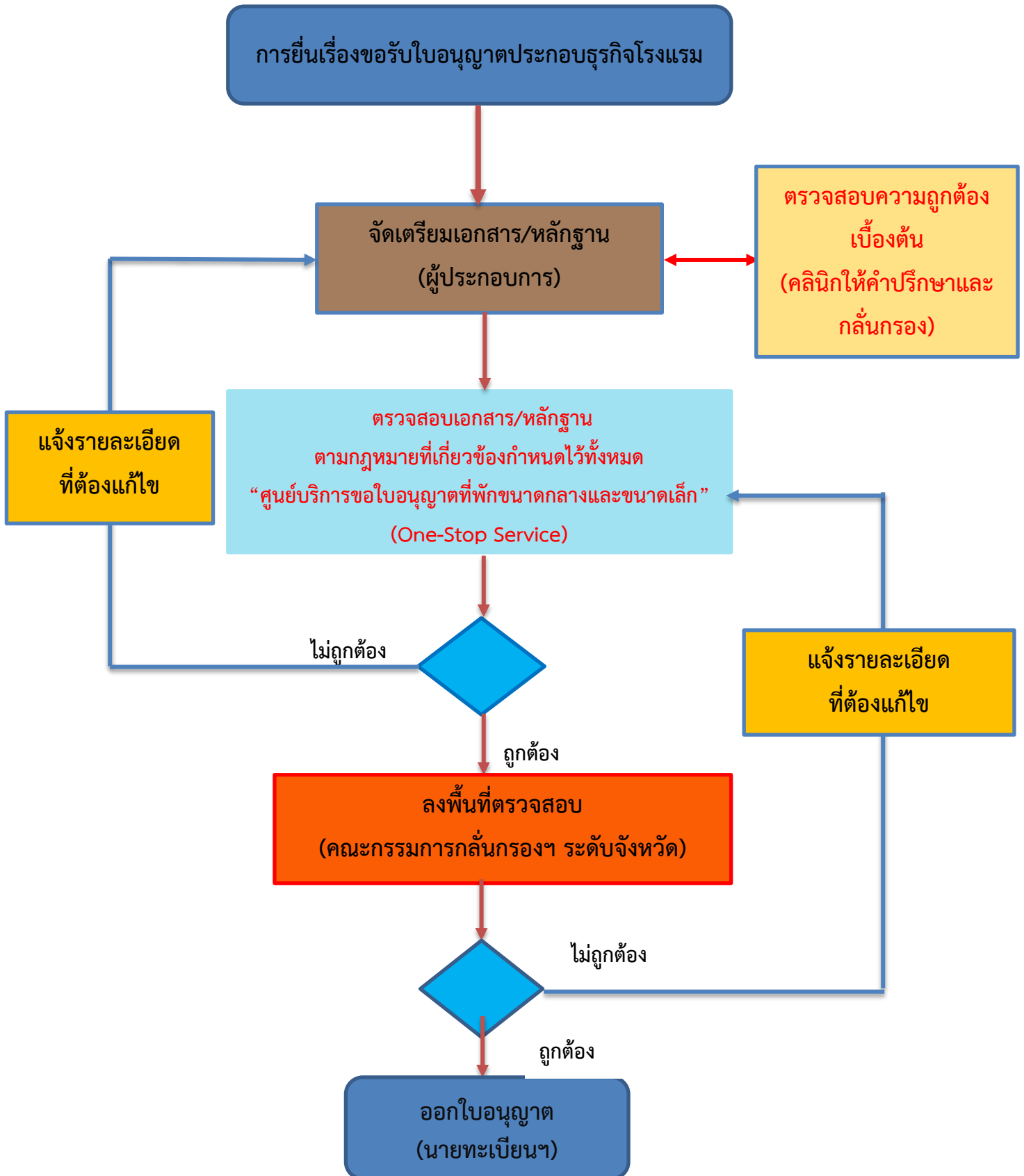
3. กำหนดระยะเวลาในการตรวจสอบในแต่ละขั้นตอน

4. แสดงค่าใช้จ่ายในการดำเนินการให้ผู้ยื่นขอใบอนุญาตได้รับทราบ

ซึ่งสรุปขั้นตอนในการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ไว้ดังภาพที่ 2-18

ภาพ 2-18 ขั้นตอนการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

ขั้นตอนการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

จากขั้นตอนการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตของจังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้ประกอบการจัดเตรียมเอกสารและหลักฐาน ต่าง ๆ ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาการขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรม เอกสาร/หลักฐาน ที่ต้องจัดเตรียม อาทิเช่น

1. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน
2. แบบแปลนแผนผังพร้อมรายการประกอบแบบแปลน
3. แผนที่แสดงบริเวณและสถานที่ตั้งของโรงแรมและสถานที่ใกล้เคียง
4. หลักฐานแสดงว่าอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจโรงแรมได้รับอนุญาตให้ใช้อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือใบรับรองการตรวจสอบสภาพอาคารโดยผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร ในกรณีที่อยู่นอกเขตควบคุมอาคาร
5. หลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของอาคารหรือสถานที่ที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม หรือหนังสือแสดงความยินยอมให้ใช้อาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตประกอบกิจการพาณิชย์ ในกรณีที่อาคารหรือสถานที่นั้นเป็นของผู้อื่น
6. หนังสือรับรองการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรณีต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ)
7. สำเนาหนังสือสำคัญแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่จะใช้เป็นที่ตั้งโรงแรม
8. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล วัตถุประสงค์ ชื่อผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนนิติบุคคล พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของบุคคลดังกล่าว
9. หนังสือแต่งตั้งผู้แทนนิติบุคคล ซึ่งต้องเป็นกรรมการหรือบุคคลผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล

ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบเอกสารและหลักฐานเบื้องต้น โดย “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist) “จากภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) ร่วมกับผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้ร่วมมือกันให้ความช่วยเหลือ แนะนำให้กับผู้ประกอบการที่ได้ดำเนินการแล้ว ได้แก่

- จัดทำแบบรายงานตรวจสอบ/กลั่นกรอง (Checklist) เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการจะต้องนำไปยื่นเพื่อขอรับใบอนุญาตฯ
- ตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสื่อสาร/แนะนำ เพื่อให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการให้คำปรึกษา
- รวบรวมและจัดทำฐานข้อมูล สถาปนิก วิศวกร และบุติกภูเก็ต โดยมีการจัดทำรายละเอียดประเภทของเอกสารและหลักฐานที่จะนำมาประกอบการตรวจสอบ/คัดกรอง (Checklist) รวมทั้งประเด็นปัญหาและข้อจำกัดให้ผู้ประกอบการได้แก้ไขก่อนที่จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 ตรวจสอบเอกสารและหลักฐาน โดยจังหวัดภูเก็ต จัดตั้งหน่วยงานเป็น “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็ก” ที่มีการบูรณาการทำงานร่วมกันในทีเดียว (One Stop Service) เพื่อดำเนินการ ตรวจสอบ/ช่วยเหลือ/แนะนำ การยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจ โรงแรมเป็นการเฉพาะ ประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ในจังหวัด อาทิ สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานที่ดินจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น เพื่อกำหนดมาตรฐานในการตรวจสอบ โดยอาจให้มีผู้แทนจาก “คลินิกให้คำปรึกษาและกลั่นกรอง (Clinic – Checklist)” เข้าร่วมให้รายละเอียดการตรวจสอบที่ดำเนินการอยู่แล้ว เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางเดียวกันจะทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการตรวจสอบ และภาครัฐสามารถแจ้งกลับให้ผู้ประกอบการในกรณีที่มีปัญหาให้มีการแก้ไข/เพิ่มเติม ในส่วนที่ยังไม่ถูกต้องในแต่ละประเด็นได้อย่างชัดเจน

ขั้นตอนที่ 4 ลงตรวจสอบในพื้นที่จริง โดยคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ของจังหวัด รวมจำนวนทั้งสิ้น 13 ราย ประกอบด้วย รองผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ กรรมการในส่วนของข้าราชการในจังหวัด ได้แก่ อัยการจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งโรงแรม นายอำเภอท้องที่ ปลัดจังหวัดเป็นกรรมการ และเลขานุการ มีเจ้าจังหวัด ป้องกันจังหวัด และเจ้าพนักงานปกครองจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับมอบหมายเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ซึ่งในขั้นตอนนี้ใช้เวลาค่อนข้างนาน สาเหตุเกิดจากมีคณะกรรมการจำนวนมาก ทำให้ความพร้อมในการลงพื้นที่ร่วมกันทำได้ยาก จึงทำให้ต้องใช้ระยะเวลา

เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการชุดดังกล่าว ควรจัดทำตารางกำหนดการลงพื้นที่ตรวจสอบฯ ในแต่ละเดือน/สัปดาห์ เพื่อให้คณะกรรมการได้วางแผนในการปฏิบัติงานได้ โดยเฉพาะในช่วงเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการออกใบอนุญาตให้เสร็จสิ้นก่อนวันที่ 18 สิงหาคม 2568 ที่กฎหมายบางฉบับจะหมดอายุ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตไม่ทันจะต้องเริ่มดำเนินการใหม่ทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 5 ออกใบอนุญาต ภายหลังจากที่คณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ของจังหวัดตรวจสอบแล้ว ให้รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง พร้อมเสนอความเห็นเมื่อนายทะเบียนโรงแรมเพื่อพิจารณาดำเนินการ ต่อไป

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ที่ได้จัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาเรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีไซโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ประกอบการไม่ได้เข้าสู่ระบบทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ของภาครัฐ เช่น ดอกเบี้ยเงินกู้อัตราพิเศษ มาตรการผ่อนปรนการชำระหนี้ เงินอุดหนุนเพื่อยกระดับกิจการด้วยนวัตกรรม หรือการรับรองมาตรฐาน ซึ่งจะให้

สิทธิ์สำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตถูกต้องเท่านั้น ในส่วนของภาครัฐ จะได้รับประโยชน์เมื่อผู้ประกอบการเข้าสู่ระบบอย่างถูกต้องแล้ว จะสามารถจัดเก็บภาษีได้เพิ่มมากขึ้นด้วย

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs จึงได้นำเสนอขั้นตอนดังกล่าว เพื่อให้จังหวัดภูเก็ตได้พิจารณาเร่งรัดการดำเนินการเพื่อลดขั้นตอนและลดเวลาการตรวจสอบในการยื่นขอรับใบอนุญาตโรงแรม ซึ่งหากดำเนินการได้จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับผู้ประกอบการ SMEs ในหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวด้วย

บทที่ 3

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

3.1 บทสรุป

ตามที่ คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ที่ได้จัดทำรายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาต เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” โดยการประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และลงพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ต มีบทสรุปในแต่ละประเด็น ดังนี้

3.1.1 ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ในการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม พบปัญหาที่ผู้ประกอบการ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายหลายฉบับ ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยโรงแรม ประกอบด้วย พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 และประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาขอใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรม ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2552

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ประกอบด้วย พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2559 กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2564 และกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566

กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง ประกอบด้วย พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 กฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวม จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558

กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2560 (ขยายอายุบังคับใช้ 2 ปี) และประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ใน บริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567

กฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินในการใช้เพื่อประกอบธุรกิจ โรงแรม ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายที่ดิน พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 และกฎกระทรวงการจัดหาประโยชน์ที่ราชพัสดุ พ.ศ.2564

นอกจากจะมีการใช้กฎหมายจำนวนหลายฉบับมาพิจารณาแล้ว ยังพบว่าการตีความในข้อกำหนดของแต่ละหน่วยงานมีความแตกต่างกัน และไม่สามารถสรุปได้ว่าจะใช้กฎหมายใดจึงจะถูกต้อง ซึ่งเมื่อพบปัญหาบางหน่วยงานจะแจ้งผู้ประกอบการ ปรับแก้ไข ทำให้ผู้ประกอบการต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการแก้ไข ซึ่งบางครั้งข้อแนะนำหรือดุลยพินิจนั้นไม่ถูกต้อง ในบางหน่วยงานมีปัญหาข้อกำหนดจะสอบถามมายังหน่วยงานต้นสังกัดให้พิจารณาสั่งการ ซึ่งจะต้องใช้เวลาพอสมควร

3.1.2 ขั้นตอนการดำเนินการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

การดำเนินการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น ซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ มีกระบวนการตรวจสอบที่ซับซ้อน หลายขั้นตอน หลายหน่วยงาน ทั้งในการตรวจสอบเอกสารหลักฐาน อาทิ สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานที่ดินจังหวัด รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เช่น เทศบาลที่โรงแรมตั้งอยู่ เป็นต้น ทำให้เกิดความล่าช้า และเมื่อแต่ละหน่วยงานพิจารณาความถูกต้องของเอกสาร/หลักฐานแล้ว จะต้องส่งต่อให้คณะกรรมการกลั่นกรอง การดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ของจังหวัด จำนวน 13 คน ลงพื้นที่ตรวจสอบ ซึ่งในขั้นตอนนี้ก็จะใช้เวลานาน ก่อนส่งผลการตรวจสอบให้นายทะเบียนโรงแรมออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

ปัญหาจากขั้นตอนการตรวจสอบจากหลายหน่วยงาน ที่ทำให้เกิดความล่าช้านี้เป็นอุปสรรคในการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่ได้รับใบอนุญาต นอกจากนี้จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแล้ว ยังทำให้รัฐขาดรายได้ในการจัดเก็บภาษีจากผู้ประกอบการในธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาต ข้อมูลปัจจุบันโรงแรมที่เปิดให้บริการมี 6,000 แห่ง มีใบอนุญาต 940 แห่ง ไม่มีใบอนุญาต 5,060 แห่ง สมาคมที่พักบูติกภูเก็ต 250 แห่ง และโรงแรมขนาดเล็ก 250 แห่ง จากรายงานภาวะเศรษฐกิจการคลัง ของสำนักงานคลังจังหวัดภูเก็ต เดือนกันยายน 2567 พบว่ามีการขยายตัวของภาคบริการ เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 22.2 ภาพรวมการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต เดือนมกราคม - กันยายน 2567 รายได้การท่องเที่ยวรวม 360,174.10 ล้านบาท อัตราการเข้าพักตลอดทั้งปี ร้อยละ 81 จำนวนผู้เข้าเยี่ยมเยือน 9,556,861 คน รายได้จากภาษี ร้อยละ 22 สมมติฐานที่คาดว่าจะได้รับหากที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กได้รับใบอนุญาตถูกต้อง จะรับนักท่องเที่ยวกว่า 20,000 คนต่อวัน สร้างรายได้ 3,241 ล้านบาทต่อปี รัฐจะมีรายได้เป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม ประมาณ 226 ล้านบาทต่อปี มีการจ้างงาน 5,000 คน สร้างรายได้ไปยังเศรษฐกิจฐานรากที่เกี่ยวข้อง อาทิ ร้านอาหาร รถรับจ้างสาธารณะ นวด สปา เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น

3.1.3 ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ต

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้มีการประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งได้ลงพื้นที่ศึกษาดูงานที่ที่พักขนาดกลางและขนาดเล็ก ทั้งที่ได้รับใบอนุญาตแล้วและยังไม่ได้รับใบอนุญาตในจังหวัดภูเก็ต เพื่อรับทราบปัญหาและอุปสรรค รวมทั้ง

ข้อเสนอแนะต่าง ๆ จากทุกภาคส่วน เพื่อนำมาจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต” พบว่า จุดเด่นที่น่าจะนำมาใช้เป็นต้นแบบของการแก้ปัญหาเบื้องต้นให้กับผู้ประกอบการ คือ ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชนในการจัดตั้ง “คลินิกให้คำปรึกษาและกัลนกรอง (Clinic – Checklist)” โดยภาคีเครือข่ายพัฒนาเมืองภูเก็ต (PUDA) ร่วมกับ ผู้เกี่ยวข้องที่มีส่วนในการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมของภาครัฐ ซึ่งทางคลินิกฯ ได้ดำเนินการไปแล้ว คือ การจัดทำแบบรายงานตรวจสอบ/กัลนกรอง (Checklist) เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการจะต้องนำไปยื่นเพื่อขอรับใบอนุญาตฯ ตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสื่อสาร/แนะนำ เพื่อให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการให้คำปรึกษา รวบรวมและจัดทำฐานข้อมูล สถาปนิก วิศวกร และบุตึกภูเก็ต นับเป็นสิ่งที่ดีในการร่วมมือกันในการแก้ปัญหาเพื่อให้ผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตฯ จำนวนเพิ่มขึ้น

จากการสรุปผลงานของ “คลินิกให้คำปรึกษาและกัลนกรอง (Clinic – Checklist)” พบว่า อาคารที่เป็นสมาชิกสมาคมและเข้ารับคำปรึกษาและกัลนกรอง จำนวน 50 อาคาร/ราย มีอาคารที่ผ่าน และได้รับใบ อ.1/ อ.4 / อ.5 จากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) จำนวนเพียง 5 ราย ปัญหาเกิดจากการนำกฎหมายที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ กฎกระทรวงฯ ที่มีการก่อสร้าง/ต่อเติม/ดัดแปลงอาคารให้ผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาตฯ โดยมีสัดส่วนของที่ว่างน้อยกว่าข้อกำหนดไว้ในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2529 และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2532 ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้มีการออกข้อกำหนดยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามความในข้อ 4 วรรค 2 ของกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2566 แล้ว ซึ่งในการนี้ ทางคลินิกฯ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ กำลังดำเนินการทำหนังสือแจ้งปัญหาดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้พิจารณาในการดำเนินการ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความล่าช้าต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตฯ โรงแรม ภายใต้เงื่อนไขตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2-4) ที่มีกำหนดระยะเวลาถึง วันที่ 19 สิงหาคม 2568 นี้

เพื่อให้การดำเนินการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กให้ได้รับใบอนุญาตในจังหวัดภูเก็ตมีความสะดวกและรวดเร็วขึ้น คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการพาณิชย์และการอุตสาหกรรมวุฒิสภา มีข้อเสนอแนะให้จังหวัดภูเก็ตดำเนินการบูรณาการการทำงานร่วมกัน โดยจัดตั้งหน่วยงานเพื่อขอรับใบอนุญาตโรงแรมเป็นลักษณะของ One Stop Service เพื่อรวมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาปฏิบัติงานร่วมกันทำหน้าที่พิจารณาข้อกฎหมาย จัดทำขั้นตอนการปฏิบัติ จัดทำรายละเอียดเอกสารที่จะพิจารณาในแต่ละขั้นตอน รวมทั้งต้องกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาไว้ในทุกขั้นตอน เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการตรวจสอบ ในส่วนของคณะกรรมการกัลนกรองฯ ควรจัดทำแผนการตรวจการลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบในแต่ละเดือนให้คณะกรรมการได้รับทราบและปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนด ก็จะทำให้เกิดความรวดเร็วมากขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตในจังหวัดภูเก็ต

การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต โดยคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

3.2.1 ข้อเสนอเชิงปฏิบัติ

1. จัดตั้งหน่วยงานเป็น “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ในลักษณะการให้บริการแบบ One-Stop Service เพื่อให้บริการคำแนะนำด้านกฎหมาย การยื่นขออนุญาตและการปรับปรุงอาคาร โดยบูรณาการการทำงานร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
2. จัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) อย่างเร่งด่วน เพื่อสร้างความเข้าใจในการพิจารณา/วินิจฉัยข้อกฎหมายที่ถูกต้อง ให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
3. ส่งเสริม/ผลักดัน ให้ใช้วิธี “การขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร” (ยื่นแบบ ข.2) เพื่อให้สามารถรับใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร (ใบ อ.4) จาก อปท. ได้ทันกำหนด ภายในวันที่ 18 สิงหาคม 2568
4. ตั้งคณะกรรมการ/หน่วยตรวจสอบอาคาร โดยมุ่งเน้นในเรื่องที่สำคัญ ได้แก่
 - การติดตั้งระบบความปลอดภัยด้านอัคคีภัย
 - การรับรองหน่วยน้ำหนักรบรรทุก/โครงสร้างอาคาร
 - รายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามข้อกำหนด ท้ายประกาศฯ (COP) เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567 (2)

3.2.2 ข้อเสนอเชิงนโยบาย

1. กระทรวงมหาดไทย ต้องเป็นเจ้าภาพในการประสานงานโดยบูรณาการความร่วมมือกับกระทรวงที่เกี่ยวข้องในการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม โดยแต่งตั้งเป็นคณะทำงานที่มีสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เข้าร่วมกันพิจารณา เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินการเพื่อผลักดันให้จัดตั้ง “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตโรงแรมและที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ในลักษณะการให้บริการแบบ One-Stop Service ให้เกิดขึ้นในทุกจังหวัด เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกขนาดกลางและขนาดเล็กให้ได้รับใบอนุญาต ทำให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2. บูรณาการการทำงานร่วมกัน ของคณะทำงาน ตามข้อ 1 ในการจัดทำคู่มือเพื่อกำหนดขั้นตอนการทำงาน (Work Flow) ที่มีการระบุผู้รับผิดชอบและกำหนดระยะเวลาการอนุมัติ/อนุญาต ไว้ในทุกขั้นตอนเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้นำไปใช้ในการดำเนินการของ “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตโรงแรมและที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ที่มีการจัดตั้งในทุกจังหวัดให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเผยแพร่คู่มือดังกล่าวในทุกช่องทางของการสื่อสาร โดยเฉพาะเว็บไซต์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงาน ผู้ประกอบการและผู้สนใจได้รับทราบข้อมูลได้อย่างถูกต้อง ทำให้เกิดความสะดวกในการเตรียมการตามขั้นตอนที่มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน

3. กระทรวงมหาดไทย ต้องกำหนดตัวชี้วัดการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicator: KPI) ของ “ศูนย์บริการขอใบอนุญาตโรงแรมและที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กแบบครบวงจร” ที่สามารถประเมินผลออกมาเป็นตัวเลข/จำนวน/ปริมาณ ได้อย่างชัดเจน เพื่อแสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ ถ้าไม่สำเร็จจะต้องดำเนินการอย่างไรให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นผู้ปฏิบัติงานทุกคนจะต้องร่วมมือกันให้บรรลุตาม KPI ที่กำหนด และจังหวัดจะต้องรายงานให้ต้นสังกัดได้รับทราบ ปีละ 2 ครั้ง เป็นอย่างน้อย

4. พัฒนาระบบ E-Licensing สำหรับการขอรับใบอนุญาตโรงแรม พัฒนาแพลตฟอร์ม “Smart Licensing” สำหรับการขอใบอนุญาตโรงแรม เพื่อช่วยผู้ประกอบการทราบว่าต้องดำเนินการอะไรบ้าง โดยเชื่อมโยงข้อมูลกับกรมที่ดิน กรมโยธาธิการและผังเมือง และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สามารถยื่นขอใบอนุญาตโรงแรมและติดตามสถานะออนไลน์ได้ เพื่อเป็นการลดขั้นตอนการขอรับใบอนุญาต โดยทำผ่านระบบดิจิทัล และผู้ประกอบการสามารถเข้าตรวจสอบความก้าวหน้าได้สะดวกและรวดเร็ว

5. จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายโรงแรม กฎกระทรวงและมาตรฐานการตรวจสอบอาคาร เพื่อลดปัญหาการตีความกฎหมายที่แตกต่างกันในแต่ละจังหวัด

6. สนับสนุนกองทุนพัฒนาธุรกิจโรงแรมขนาดเล็ก ให้สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำสำหรับการปรับปรุงอาคารเพื่อขอใบอนุญาตโรงแรม ส่งเสริมให้โรงแรมขนาดเล็กเข้าสู่ระบบมาตรฐานความปลอดภัย จัดตั้งกองทุนดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) ให้โรงแรมขนาดเล็กที่ต้องปรับปรุงอาคารให้ผ่านมาตรฐานโรงแรม

7. สนับสนุนโรงแรมขนาดเล็กเข้าสู่มาตรฐานสากล โดยสร้างกลไกเพื่อผลักดันให้ผ่านมาตรฐาน Green Hotel หรือ ASEAN Tourism Standard ให้มีมาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม

3.2.3 ข้อเสนอเชิงนิติบัญญัติ

1. จัดทำ “กฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2568 เพื่อขยายระยะเวลาการดำเนินการในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 4) ที่จะหมดอายุ ในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 ไปอีกอย่างน้อย 4 ปี

2. ออกกฎหมายว่าด้วยโรงแรมฉบับใหม่ให้มีความยืดหยุ่นในการขอรับใบอนุญาตฯ สำหรับที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กทดแทนฉบับเดิม คือ กฎหมายว่าด้วยโรงแรม พ.ศ. 2547 ที่ถูกใช้มาอย่างยาวนาน โดยการปลดล็อคข้อจำกัดด้านกฎหมายฉบับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพิ่มหมวดพิเศษสำหรับ “โรงแรมขนาดเล็ก” และ “ที่พักตัดแปลงจากอาคารเดิม” เพื่อส่งเสริมให้โรงแรมขนาดย่อม (SMEs) ได้รับใบอนุญาตฯ ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

3. ให้อำนาจ “คณะกรรมการ/คณะทำงานในระดับจังหวัด” ออกกฎระเบียบ/ข้อกำหนดในการพิจารณา/ให้ความเห็นชอบ ต่อการนำอาคารประเภทอื่นมาประกอบธุรกิจโรงแรม เป็นรายกรณี

จากบทสรุปและข้อเสนอแนะ โดยคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรมวุฒิสภา เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมให้ได้รับใบอนุญาตเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต ในรายงานการพิจารณาศึกษานี้ อาจจะใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานให้กับหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในจังหวัดอื่น ๆ นำไปพัฒนาในจังหวัดของตนเองได้ไม่เฉพาะแต่ในส่วนของจังหวัดภูเก็ตเท่านั้น แต่ที่สำคัญที่สุด คือ กระทรวงมหาดไทย จะต้องเร่งดำเนินการขยายระยะเวลาการดำเนินการในกฎกระทรวง (ฉบับที่ 4) ที่จะหมดอายุ ในวันที่ 18 สิงหาคม 2568 ออกไปก่อน จะสามารถแก้ปัญหาให้ผู้ประกอบการที่ยื่นขอรับใบอนุญาตได้ในระดับหนึ่ง พร้อมทั้งนำเทคโนโลยีต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาระบบต่าง ๆ ให้มีความทันสมัย มีความโปร่งใส ผู้เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและตรวจสอบข้อมูลได้เพื่อช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ตั้งคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

ภาคผนวก ข.

คำสั่งอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางการยกระดับและส่งเสริม
ผู้ประกอบการ SMEs

ภาคผนวก ค.

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ภาคผนวก ง.

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ภาคผนวก จ.

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562

ภาคผนวก ฉ.

กฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวม จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2554
และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558

ภาคผนวก ช.

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561

ภาคผนวก ซ.

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนด
เขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2567

